

ἐπεὶ δὲ τοῖσι θύουσιν
ἔσθην λίαν πολλὰν περ
ἐσθῆτα ἔχοντες ἴσθαι, καὶ
ὅτι περ τοῖσι μαχομένοις
βλητοῖσι, μακροὶ ἴσθαι
προσφύγων ἐπιστάντων
καρτερῶν, περ λόγον
καὶ ἐκτελέσας.

fest. v. Arh. L. xv.

ὁμοιοῦν ὁπλίσματα ἐφ' ἃ
καὶ φαίνεται ὁ μακρὸς
σπῶνται, οὐδὲ μάλιστα.
ἰσχυρὸν δὲ ἔφκνισεν ὡς
ἐξείδους, τοῖσι μὲν ἰσχυρὸν
ὄντας, ἢ τέτανοι τοῖσι δὲ
ἢ προσθεν, ἢ ἀνίστασθαι, ἢ
πλευρὰ ἔφευγαν, ἢ ἔσθην
ἢ ὑπερτερὰ ἢ ἐνδοῦρα
τα ὁπλίσματα.

LXvi.

Ην τραυματων ἰχυρὸν
εἶναι καὶ πονηρῶν ἰδιότητα
μὴ φαίνεσθαι, λέγει καὶ οὗτος.

LXvii.

Τὰ χυλὴ χρῶα, τὰ
ἐκφυα παχὰ.

LXviii.

ὅτι οὐδὲν τὰ σφαλ
συνεμνήσθη ἢ ἐν ἱστορίᾳ.
οὐδὲ φανερὴ τὰ θεία
ἐφαλθεί.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΟΥ ΚΩΟΥ

Αφορισμάτων Τμήματα.

APHORISMI
HIPPOCRATIS

LATINO SERMONE

expressi.

GVILIELMO PLANTINO

Canotmano, interprete.

PARISIIS.

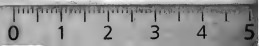
APRATIS

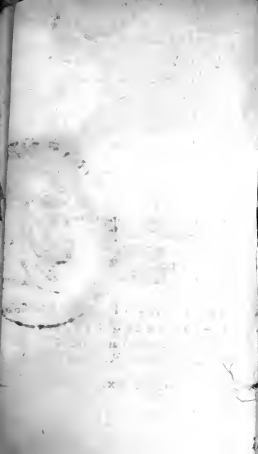
Apud IOANNEM LIBERT,

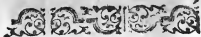
viâ D. Ioannis Later. propè

Auditorium Regium.

M. DC. XXI.

IOANNES LIBERT
TYPOGRAPHVS
LECTORI S.

 V'm omni studio aliquot
rei Medicæ studiosissimi à
me contédissent, candide Lector,
vt diuini Hippocratis Aphorif-
mos ita edendos curarem, vt è
regione & ad lineam totius qua-
si contextus Græci Latina quo-
que interpretatio responderet:
visum est tandem eorum æquis-
simæ voluntati & precibus mo-
rem gerere: quorum etiam ius-
sis difficile omninò fuisset non
obsequi. Itaq; aphorismos qui-
dem vtraque in lingua sic collo-
catos habes, vt à nonnullis est
postulatum: distinctos verò &
emendatos, vt à nemine forsitã
est expectatum. Bene vale.

ΙΓΓΟΚΡΑΤΟΥΣ

τῷ Κώσ Αφοεισµῶν

Τμήμα α.

Ι.

Βίος βραχύς, ἢ ὅτι πέ-
χη μακρὴ, ὅτι κα-
ρὸς ὄξις, ἢ ὅτι πίεσις
σφαλερὴ, ἢ ὅτι κρίσις
χαλεπή. Δεῖ ὅτι ἔμνηστον ἐωυτοῦ πα-
ρέχει τὰ δέοντα πιέειν, ἀλλὰ καὶ
τὸ γαστρίον, ἔπειτα παρέειναι, ἔ-
πειτα ἐξωθεῖν.

ΙΙ.

ΕΝ τῇσι ταραχῇσι τῆς κοιλίας,
ἔπειτα ἐνίοις τοῖσι αὐτο-
μάτως γαστρίοις, καὶ ἄλλοις οἷα διτ-

HIPPOCRATIS
APHORISMORVM
SECTIO PRIMA.

GVILIELMO PLANTIO
Cœnomano, interprete.

I.

VITA brevis, ars
longa, occasio vo-
lucris, experientia
periculosa, iudiciũ
difficile. Nec verò satis est, Me-
dicum suum fecisse officium,
nisi suum quoque agrotus, suũ
astantes faciant, sintq; externa
ritè comparata.

II.

IN turbationib⁹ alui & vo-
mitionibus quæ sponte fiunt, si

καθαίρεας καθαίρωνται, συμφέ-
ρει π & διόρως φέροιον. ἢ ὅ
μὴ, πικαιρόν. Οὕτω ὅ & ἡ κα-
ταγγείη, ἢ ἐδὲ οἷα δὲ γίγεται
γίγεται, συμφέρει π & διόρως
φέροιον. ἢ ὅ μὴ, πικαιρόν.
ὁπλίσκει οὐδὲ δὲ & χόρην, &
ῥήν, & ἡλικίαν, & τοῦτοις ἐν ἡν
δὲ, ἡ ὅ.

III.

ΕΝ πῶσι γυμναστικοῖσι αἱ ἐπ'
ἄκροι διέξιαι σφαλισταί, ἢ
ἐν τῇ ἐχάτω ἔωσι. ὅ γὰρ δυνάμει
μείν ἐν τῇ αὐτίῳ, ὅ δὲ ἀτρεμίζι
ἐπὶ δ' ἐκ ἀτρεμίζοισιν, ὅ δὲ δὲ δὴ
ταῖς ἐπὶ τὸ βέλπον ἐπιδιδόται,
λείπεται ἐπὶ τὸ χεῖρον. ὅτι οὐδὲ
αἱ κεν πῶ διέξια λύνει συμφέρει

qualia oportet purgentur, confert, & facile ferunt: Sin minus, contrà fit. Sic & Vasorum depletio, si qualẽ fieri oportet, fiat, confert, & facile ferunt: Sin minus, contrà accidit. Proinde & regionis & temporis & ætatis & morborum habenda est ratio, pro quibus talia vacuari conueniat, necne.

III.

Athletarũ plenior corporis habitus, si ad summũ sit plenitudinis gradũ perductus, luxuricus est. neque enim eodem permanere aut consistere potest: qui verò non consistat, nec iam possit in meli⁹ proficere, superest vt recidat in deterius. Quamobrem plenior illa corporis ha-

Β ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.

μὴ βραδέως, ἥα πάλιν ἀρχὴν
ἀνατρέψιος λάβῃ τὸ σῶμα. μηδὲ
παρ' ἐκπύωσιν εἰς τὸ ἔδατον ἀγῆν,
σφαλεροὶ γὰρ, ἀλλ' ὅκοι αὖ ἡ φύ-
σις ἢ τὰ μελλόντες ὑπομένειν, εἰς
τὸ πᾶν ἀγῆν. ὡσαύτως ὅτε αἱ κειώ-
σιν αἱ εἰς τὸ ἔδατον ἀγρουσαι, σφα-
λεραί. ὅτε παρ' αἱ ἀνατρέψεις αἱ
ἐν τῷ ἔδατι εὐδουσαι, σφαλεραί.

ΙΙΙΙ.

Αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβεῖς διαί-
ται, καὶ οἱ πῖσι μακροῖσι αἰεὶ πά-
σαι ἐβρίσιν ὀξίσι, καὶ μὴ ἐπιδέχου-
ται, σφαλεραί. καὶ πάλιν αἱ εἰς τὸ
ἔδατον λεπτότητος ἀφικνέται διαί-
ται, χαλεπαί. καὶ γὰρ αἱ πλη-

bitudo haud cunctanter est soluenda, quò corpus nouæ nutritionis initium capiat. Non tamen vsque eò vacuando pergi velim, vt vasa in se penitus considant, hoc enim tutum non est: sed quatenus natura feret, eò vsque progredi oportet. Sic & extremae vacuationes periculosa: contraq; repletiones, extremae si fuerint, similiter periculosa.

IIII.

Victus tenuis & exquisitus & in morbis longis semper, & in acutis verò vbi non conuenit, parum tutus. Rursumq; victus qui ad extremam peruenerit tenuitatem, molestus. Siquidē quæ ad sum-

ΙΟ ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.

ρώσεις αἰ εἰς τὸ ἔλαττ ἀριζμέται,
χαλεπαί.

V.

ΕΝ τῇσι λεπῇσι διαίτησι ἀ-
μάρτανουσιν οἱ τοσίοις, διὸ
μᾶλλον βλάβησι. πάν γὰρ τὸ ἀμάρ-
τημα, ὃ αὖ γνύηται, μύξα γίνεται
μᾶλλον, ἢ ἐν τῇσιν ὀλίγον ἀδροτέρη-
σι διαίτησι. διὰ τὸ π ἐπὶ τοῖσι ὑγαι-
νοις σφαλεραί αἱ ταύτην λεπταὶ ἐ-
κακστηκαὶ ἐκκριθεὶς δάται, ὅ-
τι τὰ ἀμάρτανόεα χαλεπώτεροι
φύοις. διὰ τὸ π οὖν αἱ λεπταὶ ἐ-
κκριθεὶς δάται σφαλεραί εἰς τὰ
πλεῖστα τῶν μικρὸν ἀδροτέρω.

VI.

ΕΣ δὲ τὰ ἔλαττ τοσήματα,
τὰ ἔλαττ περὶ πᾶσι ἐκκρι-
σέντων, κρείσται.

*nam plenitudinem perductæ
sunt repletiones, molestæ.*

V.

I*N tenui victu peccant agro-
ti, quo fit ut magis ledatur.
Siquidem quodvis peccatū gra-
uius hic quàm in paulò pleniore
victu solet esse. Eadē de causa
sanis etiam valde tenuis, sta-
taq; & exquisita victus ratio
parū tuta, quia errata gravius
ferunt. Quare tenuis exactusq;
victus paulò pleniore existit
maxima ex parte periculosior.*

VI.

A*D extremos morbos, ex-
trema exquisitè compa-
rata remedia, optima.*

VII.

ΟΚΟΥ μὲν οὖν καπξὺ τὸ γούσημα, αἰπὴκα πικρὰ ἐχάτους πότους ἔχει, καὶ τῇ ἐχάτως λεπιοτάτῃ διαίτῃ ἀναγκάσιον χρεῖσθαι. ὅκου δὲ μὴ, ἀλλ' οὐδέχεται ἀδρότερος διαίτη, ὅσοῦτον ὑποκαταβάτην, ὅκοσοι αὖτ' ἡ γούσος μαλθακώτερη τῇ ἐχάτως ἢ.

VIII.

ΟΚΟΤΑΙ δὲ ἀκμάζει τὸ γούσημα, τότε δὲ τῇ λεπιοτάτῃ διαίτῃ ἀναγκάσιον χρεῖσθαι.

IX.

ΣΤΙ πεκμαίρεται δὲ καὶ τὸν γούσιοντα, εἰ ἔξαρκίος τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς γούσου, δὲ πότερον ὀκείνος ἀπαυδήσῃ πρὸς τὸν καὶ ἢ ἔξαρκίος τῇ διαί-

VII.

QUum itaq; morbus peracutus est, extremos protinus labores habet, summéq; tenuissimo victu est utendum: Quum verò non est, sed pleniorém victũ licet exhibere, tantum de extrema victus tenuis ratione remittendũ, quanto extremis morbus fuerit remissior.

VIII.

QUum morbi vis est maxima, tum vel tenuissimo victu est utendum.

IX.

SED & ex agroto coniecturam facere oportet, an is cum præscripto victu perstet ad morbi usque vigorem, an ve prius deficiat, impárq; cum tali

τῇ, ἢ ἡ τοῦτος πρῶτον ἀπαυδήσῃ,
 & ἀμβλυώσεται.

X.

Ο Κόποισι μὲν οὖν αὐτὰ αὐτὰ ἢ
 ἀκμή, αὐτὰ λεπιδίς δια-
 τῶν. ὁκόποισι δ' ἐς ὕστερον ἢ ἀκμή, ἐς
 ὁκείτο καὶ πρὸ ὁκείτου μικρὸν ἀ-
 φαιρετέον. ἔμπροσθεν δ' πτωτέ-
 ρως διατῶν, ὡς δὴ ἔξαρκέσῃ ὁ
 τοσέων.

XI.

ΕΝ τοῖσι παροξυσμοῖσι ὑπο-
 σείλεται χεῖρ, τὸ πρῶτον
 γὰρ βλάπτει. καὶ ὁκόσα καὶ πρῶτον
 παροξύνεται, ἐν τοῖσι παροξυσμοῖ-
 σι ὑποσείλεται χεῖρ.

XII.

ΤΟὗ δ' παροξυσμοῦ & τὰς
 καταστάσεις δηλώσουσι αἱ

viētū succumbat, quān cedit
morbus & obtundatur.

X.

Quibus itaq; vigor statim
futurus est, tenuiter sta-
tim habere oportet: quibus au-
tem posterius, & in ipso vigo-
ris tēpore, & paulò sub ipsum
de viētū demendum: Antea
verò plenius alen dum, ut agro-
tus perferre queat.

XI.

In ipsis tamen exacerbatio-
nibus cibum adimere oportet,
nam præbere noxium. Et
cum per circuitus redeūt morbi,
in ipsis accessionib⁹ abstinendū.

XII.

Morbi verò ipsi, & anni
tempora, & periodorū
inter

ροδοί, ἔτι αἱ ὥραι τῷ ἔπεος, καὶ αἱ
 τῶν πελοδῶν πρὸς δμήλας ἀντι-
 σιδόσεις, ὡς τε καθ' ἡμέρην, ὡς τε
 παρ' ἡμέρην, ὡς τε ἔστι πλείους
 χρόνου γίγνεται. ἀτὰρ ἔτι πῶσιν
 ἐπιφαντομένοισιν, οἷον ἐν πλοεπι-
 κοῖσι πύελοι, ὡς αὖτε ἐπιφαίνη-
 ται ἀρχομένου, βραχυῖα, ὡς δὲ
 ὕστερον ἐπιφαίνεται, μακύνει. καὶ ὕστα,
 καὶ ὑποχωρήματα, ἔτι ἰσρώπες, καὶ
 οὐκρίτα, ἔτι δύσκειτα, ἔτι βραχέα,
 καὶ μακρὰ τὰ τοιαῦτα, ἐπιφανέ-
 μενα δηλοῖ.

XIII.

ΓΕροντες διφορώτατα γινώσκου-
 φέροισι, δεύτεροι οἱ καθηγηκό-
 τες, ἥκιστα μειράκια, πάντων
 δὲ μάλιστα παῖδες. πευπίων δὲ αὖ-
 τῶν

inter se proportionis observatio, siue ea quotidie, siue alternis, siue maiore intervallo fiant, paroxysmos & statum morborum indicabunt. Sed & ex iis quæ postea apparerent, indicia sumuntur, velut in pleuritide sputum, si statim initio appareat, breuem fore denunciat, si verò posterius conspiciatur, longam. Quinetiam urinae, alui faeces, sudores & iudicatu faciles aut difficiles, & breues aut longos morbos fore, quum superveniunt, demonstrant.

XIII.

Ieiunium senes non decrepiti ferunt facillimè, secundum hos qui constantem aetatem agunt, minus adolescentes, minimè omnium pueri, atque inter eos

13 HIPPOCRATES.

πάντες αὐτὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ
θεραπεύονται.

XIII.

ΤΑ αὐξάνουσα, πλείονος ἐστὶ
τὸ ἐμφυτὸν θερμὸν. πλείους
οὖν δεῖται θερμῆς. εἰ δὲ μὴ, τὸ σῶ-
μα ἀναλίσκεται. Γέρονσι δὲ ὀλί-
γον τὸ θερμὸν. διὰ τὴν αἰσθη-
σιν ὑπεκκαυμάτων δεῖται, ὑπὸ
πύλαι δὲ ἀποσβέννεται, διὰ τὴν
καὶ οἱ πυρετοὶ τοῖσι γέρονσι ἔχ-
ομοίως ὅξεις, ψυχρὸν δὲ τὸ σῶμα.

XV.

ΑΙ κοιλίαι χυμῶτος καὶ ἡρως
θερμότες φύσιν ἐστὶν μα-
κρότατοι. ἐν ταύταισι οὖν τῇσι ὥρη-
σι ἐστὶν θερμότερα πλείω δεῖται.

maximè qui acriore sunt & viuidiore ingenio præditi.

XIII.

Q*ui crescūt, plurimum habent calidi natiui. itaque copioso quàm egeant alimento, abundè ipsis suppeditare oportet. alioqui corpus consumitur. In senibus verò inest caloris parum. Paucis propterea succendiculis egent. Exiguus namque ignis fomitis extinguitur multitudine. Ob eandè causam nec senib⁹ febres perindè acutæ fiūt. frigidum enim eorum corpus.*

XV.

V*entres hyeme ac vere natura calidissimi, & somni longissimi. Per ea igitur tempora plus sibi dare oportet,*

Ἐ γὰρ τὸ ἔμφυτον θερμὸν πλείον ἐ-
 χουσι. Τροφῆς οὐκ πλείονος δέον-
 ται. σημεῖον, αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθ-
 ληταί.

XVI.

ΑΙ ὕψαι δίαται πᾶσι τοῖσι
 πυρεταῖνοισι ζυμφεροῖσι,
 μάλιστα ἢ παιδίοισι, καὶ τοῖσιν ἄλ-
 λοις τοῖσιν ὅπως εἰρησμένοισι δια-
 τεταται.

XVII.

ΚΑΙ οἷσιν ἄπαξ, ἢ δις, καὶ
 πλείω ἢ ἐλάσσον, ἔκτ' μέ-
 ρος. δευτέρου δέ π' ἔτι ὥρη, ἔτι τῇ
 χώρῃ, ἔτι τῇ ἡλικίᾳ, ἔτι τὸ ἔθ.

XVIII.

ΘΕΡΟΣ ἔστι φηνοπώρου σιπᾶ
 δεσφορώτατα φέροισι, χα-
 μῶτος ῥήϊστα, ἦρος δὲ ὑ-
 πέρ.

siquidem plus nativi caloris habent. Quo fit ut copiosiore alimento egeant. argumento sunt etates & Athletæ.

XVI.

V*ictus humidus, quum febricitantibus omnibus, tum pueris maxime atque aliis qui tali victu consuevere, utilis.*

XVII.

Q*uos etiam semel aut bis, & plus minusve & minutatim alere conueniat spectandum. Dandum verò aliquid tempori, regioni, etati & consuetudini.*

XVIII.

A*estate & autumno cibi copiam ferunt difficillime, hyeme facillime, vere minus.*

XIX.

ΤΟῖσιν ἐν ταῖσι δελόδοις πε-
ροξανομένοισι μηδὲν δίδό-
ναι, μηδ' αἰαγκάζειν, ἀλλ' ἀφα-
ρέειν τῷ περὶ δασύνει περὶ τῷ κρι-
σίῳ.

XX.

ΤΑ κρινόμενα ἔτα κεκριμένα
ἀρπύως, μὴ κινέειν, μηδὲ νεω-
περοποιέειν, μήτε φαρμακείησι,
μήτ' ἄλλοις ἐρεθισμοῖσιν, ἀλλ'
ἐστ.

XXI.

ΑΔῆ ἄγχι, οἴκου δὲ μάλιστα
ῥέπει, ταύτῃ ἄγχι, διὰ τῷ
συμφερότατον χωλεῖται.

XXII.

ΠΕΠΟΙΑ ΦΑΡΜΑΚΕΥΣΙ Κ' ΚΙΝΕΙΝ,
μὴ ὡμα, μηδὲ ἐν ἀρχῇσιν,

XIX.

Quibus per statos circuitus
accessiones fiunt, nihil da-
re, nec cogere, sed demere oportet
ante iudicationes.

XX.

Quæ decernuntur decretâ-
ve sunt iustè, nec mouere,
nec aliud quicquã novare, siue
medicamentis, siue aliis irrita-
mētis fiat, sed omittere oportet.

XXI.

Quæ educere oportet, quò
maximè vergere vide-
buntur, ducito, viis ac locis uti-
liter eò ferentibus.

XXII.

Quæ matura coctâq; sunt
medicari ac mouere oportet,
non cruda, nec per inanis,

ὡς μὴ ὀρῶ. ἅ δ' ὅπλα ἔκ ὀρῶ.

XXIII.

ΤΑ χωρείοιτα μὴ τὰ πῆχ' ἐκμαίρεσθαι, ἀλλ' ὡς εὖ χωρήσῃ οἷα δέ τ' ἐφέρει δι' φόρως. καὶ ὅκου δέ τ', μάχῃ λειποθυμίας ἄγαν, ἐπεὶ ποιεῖται ὡς ἐξ ἀρκείῃ ὁ τοσέω.

XXIII.

ΕΝ ποῖσι ὅξεσι πείθεσσι ὀλιγάκις, ἐν ἀρχῇσι τῇσι φαρμακείῃσι χρέεσθαι, καὶ τῷ περὶ ἐκφυγῆσθαι ποιεῖται.

XXV.

ΗΝ οἷα δέ τ' καθαίρεσθαι, καθαίρωνται, συμφέρει π' ἐξ ἀφόρως φέρουσι. ἅ δ' ὅπλα, δουλοῦ.

nisi suoptè cieantur impetio.
id quod perrarò fieri solet.

XXIII.

Qua vacuantur multitu-
dine metienda non sunt,
sed si quæ oportet vacuētur, &
facile ferant. Atque vbi ad
animum deliquium educere con-
uenit, faciendum, si agrotus
par esse possit.

XXIII.

In morbis acutis raro, & per
initia medicamēto purgan-
te vti oportet. Nec verò id in-
consideratè faciendum.

XXV.

Si qualia oportet purgentur,
confert, & facile feruntur
si contraria, difficulter.

Ι Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ

τῆ Κῶν Αφοισιῶν

Τμήμα 6.

I.

ΕΝ τῷ ῥοσῆματι ὕπνος πόνον
ποιέει, θανάπμον, ὡς δὲ ὠφε-
λῆς, ὃ θανάπμον.

II.

ΟΚου παραφροσύνην ὕπνος
παύει, ἀγαθόν.

III.

ΥΠνος, ἀγρυπνία, ἀμφότις
τῆ ματείας μάλλον ἡμέτερα,
κακόν.

IIII.

ΟΥ πλησμογή, ὃ λιμός, ὃ δὲ
ἄλλο ὅθεν ἀγαθόν ὅτι ἂν
μάλλον τῆς φύσεως ἤ.

HIPPOCRATIS

COL APHORISMORVM

Sectio secunda.

QUO in morbo somnus laborem adfert, est mortiferum: Si verò leuationem, minimè est mortiferum.

II.

VBI somnus delirationem sedat, bonum.

III.

SOMNUS & VIGILIA modum si excefferint, malum.

IIII.

NON satietas, non fames, neque aliud quicquam quod natura modum excedat, bonum.

V.

ΚΟΠΙ ΑΥΤΟΜΑΤΙ ΦΕΣΙΖΟΥΣΙ
ΤΟΥΣΟΙΣ.

VI.

Ο ΚΟΣΟΙ ΠΟΤΕΟΤΕΣ Π Τῷ ΣΩ-
ΜΑΤΟΣ, Ἐ ΠΟΛΛΑ Τῷ ΠΟΤΩΙ ὅκ
ΑΙΘΑΙΟΥΤΑΙ, ΤΟΥΤΕΟΙΣΙ Η ΓΥΩΜΗ ΤΟ-
ΣΙΗ.

VII.

ΤΑ Ἐ ΠΟΛΛΑ ΧΕΟΝΩ ΛΕΠΙΩΟ-
ΜΕΝΑ ΣΩΜΑΤΑ, ΓΥΩΡΩΣ ἘΠΑ-
ΤΑΤΣΕΦΗΙ ΔΕΙ. Ἐ ὅ Ἐ ὈΛΙΓΩ, ὈΛΙ-
ΓΩΣ.

VIII.

ΕΙ ὅκ ΓΥΩΣΟΥ ΘΥΦΙΩ ΛΑΜΒΑΝΩΝ
ΠΕ, ΜΗ ΙΟΥΗ, ΣΗΜΑΙΗΙ ἘΠ
ΠΛΕΙΟΝΙ ΘΥΦΗ ΤΟ ΣΩΜΑ ΧΕΕΤΑΙ. ΙΩ
ὅ ΘΥΦΙΩ ΜΗ ΛΑΜΒΑΝΟΤΟΣ, Τῷ
ΤΟ ΓΥΗΤΑΙ, ΧΗ ΕΙΔΕΤΑΙ ὅΠ ΚΕ-
ΥΩΣΙΟΣ ΔΕΙΤΑΙ.

V.

S Pontaneæ lassitudines mor-
bos denunciant.

VI.

Qui ab aliqua corporis par-
te dolentes, ferè dolorem
non sentiunt, iis mens agrotat.

VII.

Quæ longo tempore exte-
nuata sunt corpora, sen-
sim reficere oportet, quæ verò
breui, repente.

VIII.

Si à morbo cibum adhibens
quispiã vires non recipiat,
copiosiore alimento corpus one-
rari indicat: Si verò modicè
epulanti idem eueniat, vacua-
tione indigere sciendum est.

ΙΧ.

ΤΑ σώματα χη, ὅκου αἶ πε
βούληται καθαίρειν, ὄρσαι
ποιέει.

X.

ΤΑ μὴ καθαρά τῶν στομα-
των ὅκοσον αἶ θρέψης, μάλ-
λον βλάβης.

XI.

ΡΑΟΝ πληροῦσαι ποτῶ, ἢ σι-
πύου.

XII.

ΤΑ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν
τῇσι τούτοις μὲ κρίσει,
ὑποστροφὰς ποιέειν εἰώθει.

XIII.

ΟΚόσοις κρίσις γίνεται, τυ-
πόισιν ἢ τῷξ δύσφορος ἢ
περὶ τῷ παροξυσμοῦ. ἢ ὅ ἐπιόσται
διφορώτερη ὡς ἐπιτεταλῶ.

IX.

Corpora quum quis purgare volet, ea fluxilia faciat oportet.

X.

Impura corpora quò plus nutritur, eò magis læseris.

XI.

Facilius est potu refici quàm cibo.

XII.

Quæ à morbis post crisin relinquuntur, recidivos morbos facere consueverunt.

XIII.

Quibus crisis fit, nox, quæ accessionem præcedit, grauius; quæ verò subsequitur, leuior ferè solet existere.

42 ΗΙΡΡ. ΑΡΗΘΡ.
XIII.

ΕΝ τῇσι τῆς κοιλίης ῥύσαιιν, αἱ μεταβολαὶ τῆς διαχωρημάτων ὠφελέουσι, ὡς μὴ ἐς τὰ ποτηρὰ μεταβάλλῃ.

XV.

ΟΚα φάρυγγ νοσεί, ἢ φύματα ἐν τῷ στόματι ἐκφύεται, καὶ ἐκκρίσται σκέπηδα. ὡς γὰρ χολώδεις ἔωσι, τὸ σῶμα ζωτοσέει, ὡς δὲ ὁμοίαι τοῖσιν ὑγιάνουσι γίγνεται, ἀσφαλὲς τὸ σῶμα γένηται.

XVI.

ΟΚου λιμὸς, ὃ δὲ ποιεῖται,

XVII.

ΟΚου αὖ τρυφὴ παρὰ φύσιν πλείων ἐσέλθῃ, πλὴν τῆς

XIIII.

IN fluxionibus alui, excrementorum non in deteriora facta mutatio iuvat.

XV.

VBi fauces dolent, aut pustularum eruptiones exoriuntur in corpore, excrementa spectare oportet. nam si biliosa fuerint, una corpus aegrotat: Si vero sanorum excrementi similia, tuto corpus alere poteris.

XVI.

Fame dominante, ab omni agitatione vacandum & labore.

XVII.

VBi præter naturam copiosior cibus ingestus est,

34 Η ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

σοι ποιέει, δηλοῖ ὃ ἐκ τῶν ἱστορίων.

XVIII.

Τῶν τριτότων ἀνθρώπων ἐκ
ἐκείνων, ἐκείνων ἐκ αὐτῶν
χωρήσιες γίνονται.

XIX.

Τῶν ὁξέων τοσημάτων ἐκ
πάντων ἀπράξιες αὐτῶν
ἐκείνων ἐκ τῶν παλαιῶν, ἐκ
τῆς ὑγιείας.

XX.

Ὅσοις νέοις ἐοῦσι, αὐτοῖς
κοιλίαι ὑγείαι εἰσι, τοῖς
ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων
ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων, αὐτοῖς
κοιλίαι ἐκείνων εἰσι, τοῖς
ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων.

XXI.

Διὰ τὴν θάλασσαν λύει.

morbum inde creari indicat
sanatio.

XVIII.

Eorum quæ confertim
celeriter alunt, celeres etiã
excretiones esse solent.

XIX.

In morbis acutis non omni-
nò certæ sunt mortis aut sa-
lutis prædictiones.

XX.

Quibus in iuventute alvus
est humecta, ijs in sene-
tute siccatur: Quibus contra
sicca astrictaq; iuuenibus fuit,
iis senibus humecta laxaq; fit.

XXI.

Famem thoracis soluit.

X X I I.

Α Πὸ πλησμοῦνις ἐκόσα αὖ το-
σῆματα γίνονται, κέτωσις
ἴνται. Ἐ ἐκόσα ὑπὸ κενώσιος,
πλησμοῦνι, Ἐ τῷ ἄλλωτ ἢ ὑπε-
τακτίωσις.

X X I I I.

Τ Α ὅξια τῷ γυσιμάτω κρί-
νεται ἐν πεσσερεσκαίδεκα
ἡμέρησι.

X X I I I I.

Τ Ωτ ἐπὶ αὐτῇ τετάρτη ἐπὶ δὴ-
λος. ἐτέρης ἐβδόμαδος ἢ ὁ-
δὸν ἀρχή. θεωρητὴ ὧ ἢ ἡ ὠδεκάτη,
αὕτη γὰρ ὅτι τετάρτη τῆς ἐτέρης
ἐβδόμαδος. θεωρητὴ ὧ πάλιν ἢ
ἐπὶ αὐτῇ δεκάτη. αὕτη γὰρ ὅτι τε-
τάρτη αὐτῇ ἀπὸ τῆς πεσσερεσκα-
δεκάτης, ἐβδόμη ὧ ἀπὸ ἐπὶ δὴ-
κάτης.

XXI.

Qui à plenitudine morbi
fiunt, vacuatione curan-
tur: & qui ab inanitione pro-
ficiuntur, sanantur plenu-
dine. Caterorumque contraria
sunt remedia. XX

XXII.

Morbi acuti indicantur in-
tra dies quatuordecim.

XXIII.

Index septimi quartus. Se-
quentis septimane octauus
initium. Spectandus quoque est
vndecimus, siquidem ijs securi-
da septimane quartus est. Rur-
sumq; decimusseptimus spe-
ctandus: is enim à quartodeci-
mo quartus est, & ab vndeci-
mo septimus.

XXV.

Ο γκενὶ πταρταῖοι τὰ πολ-
λὰ γίνονται βεαχέες. οἱ δ'
φθινοπωεῖοι μακροὶ. ἔ μάλιστα οἱ
πρὸς τὴν χιμῶνα σιωπῶντες.

XXVI.

Πρὸς τὸν ὅτι σπασμῶ βέλπορ
γνέσθαι, ἢ σπασμοὶ ὅτι πυ-
ρετῆς.

XXVII.

Τοῖσι μὴ κτ' λόγῳ κρυφίζου-
σιν ἢ δὲ πιστεύειν, ἢ δὲ φο-
βεῖσθαι λίγω τὰ μοχθηρὰ γινό-
μενα παρὰ λόγους. τὰ γὰρ πολλὰ τῶν
λοιούτων ὄντι ἀθέετα; ἔ ἢ παύ-
ται δὲ μὲν ἢ δὲ χρυρίζει ἔωθεν.

XXV.

A Estiva quartana plerun-
que breues, Autumna-
les longa, & inter eas maxi-
mè quæ ad hyemem vsq; per-
tinent.

XXVI.

Conuulsioni febre[m] acce-
dere satius est, quàm fe-
bri conuulsionem.

XXVII.

Non, si quid in morbis a-
cutis fiat præter rationẽ
lenius, fidere oportet, nec tur-
bari. si quid temerè grauius ac-
ciderit. Istiusmodi enim multa
sunt incerta, nec durare diu
aut persistere solent.

XXVIII.

ΤΩΙ πυρεσόντων μὴ πάντα-
 πασιν ὅτι πολάως τὸ δὲ
 γνῶναι ἔστι μὴδὲν ἀδιδόναι τὸ σῶ-
 μα, ἢ ἔστι σωθήκεσθαι μάλλον τῆ
 κτ' λόγον, μοχθηρόν. τὸ μὲν γὰρ
 μήκος τοῦτον σημαίνει, τὸ δὲ ἐλάττω
 γιναι.

ΑΡΧΟΝΤΩΝ ἢ τοῦτον ἢ π
 δοκίμῃ κινεῖται, κινεῖται ἀκμα-
 ζουσὶν ὃ ἡσυχίᾳ ἔχον βέλπτον ὅτι.

ΠΕΙ τὰς ἀρχὰς ἔστι πᾶσι
 πάντα ἀσθενέστερα. περὶ δὲ
 τὰς ἀκμαὶ ἰσχυρότερα.

ΤΩ ἔξ ἀρρώστιας δύσπεσιπ
 μὴδὲν ὅτι διδόναι τὸ σῶμα,
 μοχθηρόν.

XXVIII.

Febriticantium non omnino leuiter corpus sibi constare nec minui, aut etiam plus a quo colliquefieri, malum. Hoc si quidem virium imbecillitatem, illud morbi diuturnitatem significat.

XXIX.

Incipientibus morbis, siquid mouendum videtur, moue: Vigentibus autem quiescere multò prestat.

XXX.

Circa initia & finē morborum remissiora sunt omnia, in vigore vehemētiora.

XXXI.

Si à morbo bellè comedenti corpus non proficiat, malū.

D

XX XII.

Ως ἐπὶ πολλὰ πάμπας οἱ φαύ-
λως ἔχοντες, κατ' ἀρχαί μὲν
βυσιτέοντες ἐμνηδὲν ἐπιδι-
δοίτες, πρὸς τῇ τέλει πάλιν ἀσι-
τέουσι. οἱ δὲ κατ' ἀρχαί μὲν ἀσι-
τέοντες ἰσχυράς, ὕστερον δὲ βυσιτέου-
τες, βέλποιν ἀπαλλάσσουσιν.

XX XIII.

ΕΝ πάσῃ τούσῳ τῇ ἐρρώδῳ
τινὲν δίδουσαν, ἐπεὶ ἔχιν πρὸς
ταῖς περσφοραῖς, ἀγαθόν. πὲρ δὲ ὅταν
πίον, κακόν.

XX XIV.

ΕΝ τῇσι τούτοιςιν ἡσυχίαν καὶ
δυνάμεισιν οἷσιν ἀπὸ οἰκείῃ
τῆς φύσεως, καὶ τῆς ἡλικίης, ἐ-
κ τῆς ἑξιοῦς, καὶ τῆς ὥρης ἢ τοῦ-
τος ἢ μάλιστα, ἢ οἷσιν ἀπὸ μὴ οἰ-

XXXII.

Qui aduersa valetudine abundè initio comedunt nec proficiunt, ij ferè tandem omnes in cibi fastidium incidunt: Contrà, qui initio forti inedia vsi, cibum postea appetere incipiunt, inualetudine facilius liberantur.

XXXIII.

In quouis morbo valere rationem, rectèque se ad ea quæ sumuntur habere, bonum; Contrà verò habere se, malum.

XXXIII.

Minus periculose agrotant ij, quorum vel naturæ, vel ætati, vel consuetudini, vel tempori familiaris morbus est, quàm quibus horum

κίη κατὰ πύτυον.

XXXV.

ΕΝ πάσῃσι τῇσι τεύσεισι τὸ πύ-
τυον καὶ τὸ ὄμφαλόν ἐ τὸ ἥττον
πάχος ἔχον ἐέλποί βῆ. τὸ δὲ σφό-
δρα λεπτόν ἐ ὀκτετηκὸς, μαχθη-
ρόν. Επισφαλὲς δὲ τὸ τυούπον ἐ
πρὸς τὰς καίτω καθαίρειας.

XXXVI.

ΟΙ ἰκνητὼς ἔχοντες τὰ σώ-
ματα, ἐν τῇσι φαρμακίῃσι
καθαίρουμένοι οὐκ λύνονται ταχέως, ἐ
οἱ πυγρῇ τρυφῇ χρεόμενοι.

XXXVII.

ΟΙ δὲ τὰ σώματα ἔχοντες,
φαρμακύνεσθαι ἐργάζεσθαι.

nullo affinis cognatusq; existit.

XXXV.

IN quouis morbo partes ad Umbilicū & infimum ventrem attinentes craſſiores eſſe præſtat. harum ſiquidem extenuatio & tabes mala: Sed ad inferiores quoque purgationes parū tuta.

XXXVI.

Qui corporum ſalubritate ſunt præditi, ꝫ purgante hauſto medicamine ſtatim deſiciunt, ut & qui prauo alimento vtuntur.

XXXVII.

Qui integra ſunt corporis valetudine, medicationes agrè moleſtęque ferunt.

D iij

ΤΟ μικρὸν χεῖρον ἐ πόμα ἐ
σιπτον. η δὲν δ, τῷ βελπό-
ναι μὲν, ἀνδράσιν δ, μάλλον αἰ-
ρετόν.

ΟΙ παρσβύται τῷ νέον τὰ μ-
ετὰ τοῦτο ἔχουσιν. ὅσα δ
αὐτῶν χεῖρα νοσήματα γίνε-
ται, τὰ πολλὰ ξυμπαθήσκει.

Βράχιοι ἐ κόρυζαι τοῖσι σφό-
δρα παρσβύτησιν ὅτι πεπύ-
τοιται.

ΟΙ ἐκλυόμενοι πολλάκις ἐ
ἰσχυρὰς αὐτῶν φασίης παρ-
φάσιος, ἐξ ἀπότης τελευτῶσι.

XXXVIII.

Paulò peior, sed suavior
cibus & potus, meliori qui-
dem sed ingrato præferendus.

XXXIX.

Magnam partem senes
iuuenibus minus agro-
tant : Semel autem diuturnis
morbis correpti ferè vnà mo-
riuntur.

XI.

Destillationes & graue-
dines coctionem in valde
senibus non admittunt.

XLI.

Qui sæpè & vehementer
sine causa manifesta ani-
mo linguuntur, ij derepentè
moriuntur.

XLI.

XLII.

Λ γένεσθαι ἀποπληξίῳ ἰσχυρὸν μὲν
ἀδυνάτου, ἀδυνατὶς δὲ ῥηί-
δος.

XLIII.

Τὸν ἀταχιδεύοντα ἐκ κατα-
δυομύων, μηδέπω δὲ πύθνη-
κότων, ἐκ λυαφέροιον οἷσι ἀφ' ἑαυτοῦ
ἢ φεῖν τὸ σῶμα.

XLIII.

Ο ἱσχυρὸς σφόδρα καὶ φύσει,
ἐλαχίσταται γίγνεται μάλ-
λον ἢ ἰσχυρῶς.

XLV.

Τὸν ὀπληπικῶν τοῖσι νέοις
σιν ἀπαλαγνὸν αἱ μεταβε-
λαὶ μάλιστα τῆς ἡλικίης, ἐπὶ τῷ τέ-
λει, ἐπὶ τῷ βίῳ ποιήσοι.

XLVI.

XLII.

Apoplexiam fortem nullo
prorsus modo, debilem
agrè curaueris.

XLIII.

Strangulati aut suffocati,
nondum tamen mortui, ad
se non redeunt, quibus circa os
collecta spuma apparuerit.

XLIII.

Qui naturâ sunt valde
crassi, breuiore viâ fruū-
tur, quàm qui graciles.

XLV.

Epilepsia laborantes pueros
quum loci victusque, tum
maximè ætatis mutatio libe-
rat.

XLV I.

ΔΥΟ ΠΟΙΩΝ ἄμα γινώσκουσιν μὴ
κτ' τὸν αὐτὸν τέποι, ὁ σφε-
ρότερος ἀμαυροῖ τὸν ἑτέρου.

XLV II.

ΠΕΙ ΤΙΣ ΨΥΧΑΣ Τῆ ΠΥΣ, Οἱ
ποιοὶ ἔοιπυρετοὶ συμβαίνου-
σι μάλλον ἢ γινώσκουσιν.

XLV III.

ΕΝ ΠΑΣΗ ΚΑΥΗΣ Τῆ ΣΩΜΑΤΟΣ,
ἐκόταν ἄρχεται ποιεῖν, τὸ δὲ
παύειν διδοῦς ἀκοποι.

XLIX.

ΟΙ Εἰρησμέτοι τοὺς σιωήτας
ποιοὺς φέρειν, καὶ ὥσιν αἰ-
σθητές ἢ γάροντες, τῷ ἀπαικῶσι
ἰσχυροῦν τε ἔργων ῥάου φέροισι.

XLVI.

EX duobus simul doloribus non eundem locum occupantibus, qui vehementior est, alterius sensum obscurat.

XLVII.

Dum puer sit, dolores ac febres accidunt magis, quam confectio.

XLVIII.

Quoquo modo corpus moueatur, simul ac laborare cæpit, quies statim lassitudinem leuat.

XLIX.

Quotidianis laboribus assueti, etiã si inuvalidi sint aut senes, insuetis quamuis robustis & iuuenibus facilius consueta ferunt exercitia.

E

ΤΑ ἐκ πολλοῦ χρόνου συνήκα,
καὶ ἡ χεὶρ, ὥς ἀπινύθων
ἥσυχον ἐνοχλεῖ εἶωθε. δεῖ οὖν εἰς
τὰ ἀπινύθα μεταβάλλει.

L I.

ΤΟ χεῖρ πολὺ εἰς ἁπλῆς κα-
τοιῶν, ἢ πλήρου, ἢ θερμαί-
ου, ἢ ψύχου, ἢ ἄλλως ὁκοσσοῦ τὸ
σῶμα κινεῖν, σφαλερόν. εἰ δὲ πᾶν
τὸ πολὺ τῇ φύσει πολέμιον. τὸ δὲ κατ'
ἐλίκου, ἀσφαλές, εἰ ἄλλως ἢ καὶ πρὸς
ἐξ ἐπὶ ἐφ' ἐπὶ μεταβάλλει.

L I I.

ΠΑΝΤΑ χεῖρ λόγον ποιέουσι,
εἰ μὴ μοιρῶν τῶν χεῖρ

Consuetudo longo tempore, etiam si deteriora sint, insuetis minus molesta solent esse. Quare ad insolita quoque facienda mutatio.

LI.

Semel multum et repente vel vacuare, vel replere, vel calefacere, vel refrigerare, aut alio quouis modo corpus mouere, periculosum: omne siquidem nimium naturæ inimicum. Paulatim verò quod fit, tutum, cum aliàs tum maxime ubi ab uno ad aliud facienda est mutatio.

LII.

Non, si recta ratione gerenti omnia secundum

54 ΗΙΤΡΑΡΗΟΡ.

λόγοι, μὴ μεταβάλλειν ἐφ' ἑπερον,
ἀδύνατος τῷ δόξαντος ὅτι ἀρχῆς.

LIII.

Ο Κόσοι τὰς κοιλίας ὑχας ἔ-
χοισι νέοι μὲν ὄντες, βάλπορ
ἀπαλάμοιοι τῷ τὰς ξηρας ἔχοι-
τωι. ἐς δὲ τὸ γῆρας, χεῖροι ἀπαλά-
μοιοι. ξηραίνονται γὰρ ὡς ὅτι τὸ
πολὺ πῖσι ἀποξηραίνονται.

LIIII.

Μεγὰρ δὲ σώματος ἐντέλειαν
μὴ, ἐλαφύνειν, ἐκ ἀν-
δρός. ἐν ξηραίνῃ δὲ συρρικνῶν ἐ χεῖ-
ροι τῷ ἐλαυνόμεναι.

SECTIO II. 55

eam minus succedat, protinus est ad aliud transeundum, modo illud constet quod ab initio visum fuit.

LII I.

Q*uibus alius est humida, iuventam quidem agunt facilius quam qui eandem siccam habent, sed senectute difficilius defunguntur. Ipsis siquidem senescentibus ferè resiccatur.*

LIIII.

V*t traducenda iuventute liberalis & speciosa corporis magnitudo, ita senectuti inutilis & parvitate deterior.*

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

τῷ Κῶν Αφορισμῶν

Τμήμα γ'.

I.

ΑΙ μεταβολαὶ τῶν ὥρων
μάλιστα πικτοὶς τοσῆματα,
ἐν τῇσι ὥρῃσι αἱ μεγάλαι με-
ταλλαγαὶ ἢ ψύξις, ἢ θάψις, ἐν
ἔνδι καὶ λόγον ἔτι.

II.

ΤΩν φροσίων αἱ μὲν πρὸς κί-
ρος, αἱ δὲ πρὸς χυμῶνα εἰ
ἢ κακῶς πύκναισι.

III.

ΤΩν τοῦστων διῆται πρὸς διῆας
εἰ ἢ κακῶς πύκναισι, καὶ ἢ
λιγύαι πρὸς ὥρας, ἐν χώραις,
ἐν διαίταις.

HIPPOCRATIS

COI APHORISMORVM

Sectio tertia.

I.

Mutationes temporũ potissimum pariunt morbos, & in ipsis temporibus magnæ mutationes frigoris aut caloris, cæterorũque ad proportionem his respondentium.

II.

Naturarum quædam ad æstatem, aliæ ad hyemẽ benè aut malè se habent.

III.

Morbi alij ad alia tempora benè vel malè se habent. Et quædam ætates ad tempora alia & loca & aliud victus genus.

ΙΙΙΙ.

ΕΝ τῇσιν ὥρησιν ὅταν τῆς αὐ-
τῆς ἡμέρης ὅτε μὲν θαλάσσης,
ὅτε δὲ ψύχρος γίγνηται, φθινοπωρι-
νὰ τὰ γαστήματα προσδέχεται
χρῆ.

V.

ΝΟΤΟΙ βαρήκοι, ἀχλυώδεις,
καρηντικοί, γαστροί, δα-
λυπκοί. ὁκόταν εἰς διωασύη,
ποιαῦτα ἐν τῇσιν ἀρρώσεισι πάθου-
σι. ὡς δὲ νόσοι ἢ, βῆχας, φάρυγ-
γας, κοιλία σκληραὶ, δυσουεΐαι,
φεικτάδες, ὀδυῖαι πλυνέων, ση-
δίωι. ὁκόταν εἰς διωασύη, ποιαῦ-
τα ἐν τῇσιν ἀρρώσεισι προσδέχεται
χρῆ.

IIII.

IN temporibus cū eodem
die modò calor modò frigus,
autumnales morbi expectandi.

V.

Aster auditum hebetat,
caliginem visui obducit,
caput grauat, membris tardita-
tem & languorem conciliat.
Quum itaq; is increbrescit, ta-
lia inualidis accidunt. Contrà
Aquilo tusses mouet, fauces
exasperat, aluum indurat, vri-
nam supprimit, horrores exci-
tat, lateris & pectoris dolores
facit. Hoc itaque dominante,
talìa infirmos expectare oportet.

VI.

Ο Κόπαι θήρος γήνται ἥει ὁ-
μοιοι, ἰδρώτας ἐν πῖσι πυ-
ρεπῖσι πολλοὺς προσδέχεται χεῖ.

VII.

ΕΝ πῖσιν ἀσχυμῖσι πυρεπὶ ὁ-
ξέες γήνται, ἐ λυῖ μὲν ὅπῃ
πλέοι ἢ τὸ ἔπος τεινύται ἐόν, οἴλω
πυὸ κατὰ πεισιν ἐποίησιν, ὡς ὅπῃ το-
πολὺ ἐ τὰ γαστήματα ποιῶντα διὰ
προσδέχεται.

VIII.

ΕΝ πῖσι καθεστῶσι καιροῖσι
λυῖ ὠραίως τὰ ὠραῖα ἀπο-
διδῶσιν, βύπαθές ἐ βύκρινές αἱ
νοῦσι γήνται. ἐν ᾧ πῖσιν ἀκατα-
στάσις ἀκατάσταται ἐ δύσκειται.

VI.

Qum aestas fit similis veri,
sudores in febris mul-
tos expectare oportet.

VII.

Magnis siccitatibus fe-
bres fiunt acutæ. Quod
si annus talis esse pergat, qualẽ
temporis statum effecerit, tales
ferè morbos expectare oportet.

VIII.

Certis temporibus & suã
tempestiuitatem seruanti-
bus certi & tempestiui, ac iudi-
catu faciles morbi fiunt. Incer-
tis autem & alienis, incertæ
quoque egrotationes fiunt, &
ad iudicandum difficiles.

I X.

ΕΝ φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ
νοσοὶ, ἔθνατωδέςαται τὴ
ἐπίπαι. ἢ ὃ ὑμεινόταται, ἔκμη-
σαι θανατῶδες.

X.

ΤΟ φθινοπῶρον πῶς φθίνοισι
κακοί.

X I.

ΠΕρὶ ὃ τῷ ἁέρι, ἡμῶν δὲ ὁ
χρῆμα ἀνχμηρὸς ἔβόρειος
γῆν, τὸ ὃ ἔαρ ἐπομβροὶ ἔ-
νόποι, ἀνάγκη τὰ θερεὸς πυρετοὶς ὀ-
ξέαι καὶ ὀφθαλμίας, καὶ δυσεντερίαις
γίνεσθαι, μάλιστα ὃ τῆσι κυμαῖσι, ἔ-
μύδρασι τοῖσι ὑγροῖσι τὰς φύσεις.

X I I.

ΗΝ ὃ νόπος ὁ χρῆμα καὶ ἐπομ-
βρος ἔβόριος γῆνται, τὸ ὃ
ἔαρ ἀνχμηρὸν καὶ βόρειον, αἱ βῆ γῆ-

IX.

Autumno in vniuersum morbi acutissimi & perniciosissimi: Ver autē saluber-
rimum & minimē exitiosum.

X.

Autumnus tabidis nocuus.

XI.

Inter anni partes, si hyems
sicca & aquilonia, ver plu-
uiosum & australe fuerit, æ-
state necesse est febres acutas fie-
ri, & ophthalmias, & dysen-
terias, mulieribus præsertim &
viris naturâ humidioribus.

XII.

Contra verò si australis
hyems & pluuiosa &
tepens fuerit, ver siccum
& aquilonium, mulieres qui-
bus

ταῦτας ἥσιν οἱ τέκνοι πρὸς τὸ ἥρ, ὅκ
 πικρῆς τροφᾶς ὅκ πτρώσκουσιν. αἱ
 δὲ αὐτὲς τέχουσιν, ἀκρατεῖα ἔνοσώδεια
 τὰ παιδία πικροῖσι, ὥστε ἢ παρὰ
 πικρὰ ἀπολυοῦται, ἢ λεπτὰ ἔνοσώ-
 δεια ζῶν ὄντα. πῶσι δὲ ἄλλοισι δι-
 ουντεῖαι, ἔοφθαλμῖαι ξηραὶ γί-
 νονται. πῶσι δὲ πρεσβυτέροις κα-
 τὰ ῥοὶ σιωπῆως ἀπολιώπεις.

XIII.

ΗΝ δὲ τὸ θέρους αὐχμηρὸν ἔ-
 βόρειον γίνεται, τὸ δὲ φθινό-
 πωρον ἐπομβρὸν ἔνοπον, κεφα-
 λαλγίαι ἐς τὸ χυμῶνα γίνονται, ἔ-
 βῆχες, ἔβρᾶνχοι, καὶ κόρυζαι, ἐπίοι-
 σι δὲ φθίσεις.

XIII.

ΗΝ δὲ βόρειον ἢ ἔνοσώδεις,
 πῶσι μὲν ὑπερῖσι ἐοῦσι παρὰ
 φύσεις,

bus partus in ver incidit, quavis occasione abortiunt, aut si pariant, tam infirmos & morbosos partus edunt, ut vel statim ipsi intereant, vel tennes & valetudinarij viuant. Cæteris dysenteria & ophthalmia sicca fiunt, & senibus catarrhi perniciem breui allaturi.

XIII.

Aestate verò sicca & aquilonia, Autumno pluuioso & australi vehementes capitis dolores in hyemem, & tusses, & raucitates, & grauedines, nonnullis etiam tabes expectanda.

XIIII.

Aquilonio verò & sicco autumno, hominibus na-

40 ΜΙΡΡ. ΑΡΗΘΡ.

φύσιαι, & τῇσι γυναιξὶ ξύμφοροι,
πῖσι ὃ λειποῖσιν ὀφθαλμίαι ἔσονται
ξηραὶ, & πυρετοὶ ὀξείες καὶ
μακροὶ, οἵοισι ὃ & μελαγχολία.

XV.

ΤΩν ὃ κατασείων τῷ ἐνιαυ-
τῷ τὸ μὲν ὅλον οἱ αὐχοὶ τῶν
ἐπιμβλαῶν εἰσιν ὑγιεινέτεροι, &
ἴσους θαιατώδεις.

XVI.

ΝΟΣῆματα ὃ ἐν μὲν τῇσιν
ἐπιμβείησιν ὡς & πολλὰ γί-
νεται πυρετοὶ τε μακροὶ, & κοιλίης
ρύσιες καὶ σηπιδόνες καὶ ἐπίληπτοι &
ἀπόκληκτοι, & κυεῖσιν ὡς ὃ ὅτι
σιν αὐχοῖσι, φθινώδεις, ὀφθαλ-
μίαι, ὀρθρίπδες, σραγυνεῖαι, &
φυσιπείαι.

tura humidis & mulieribus commoditas parabitur. Alios ophthalmia sicca, & febres partim acutæ, partim longæ, quosdam etiam melancholia malè habebunt.

XV.

EX. tempestatibus anni in vniuersum siccitates assiduis imbribus salubriores, & minus mortiferae.

XVI.

Assiduis imbribus morbi ferè fiunt, febres longæ, fluxiones alui, putredines, epilepsia, apoplexia, angina. Siccitatibus autem morbi tabifici, ophthalmia, articulorum dolores, vrinae & intestinorum difficultates.

ΑΙ ὃ καθ' ἡμέριον καταστάσεις, αἱ μὲν βέρεσι τὰ τε σώματα συνιστῶσι, ἔθ' ὅτινα, καὶ θύκητα, ἔθ' ὕψος, ἔθ' ἀνκοώτερε ποιέουσι, ἔθ' τὰς κοιλίας ἐκρεαίνουσι, ἔθ' ἃ ὄμματα δάκνουσι, ἔθ' ὅτε τὸν θώρηκα ἀγνῆμα, ὡς π' αὖθις ὑπάρχει, μάλλον ποιέουσιν. αἱ ὃ τόποι διακρίνουσι τὰ σώματα ἔθ' ὑψαίτουσι, ἔθ' βαρυκοίας, καρνεβαρίας ποιέουσιν, ἔθ' ἰλίγγους ὅτε ὅτις ὀφθαλμοῖσι, ἔθ' ὅτις σώμασι δυσκίνησίην, ἔθ' τὰς κοιλίας ὑψαίτουσι.

XVIII.

ΚΑΤὰ ὃ τὰς ὥρας, τὴ μὲν ἡρος καὶ ἄκρον τὴ δέρας, οἱ παῖδες, ἔθ' οἱ τυπῶν ἐχόμενοι τῆσι ἡλι-

XVII.

Quotidiana tempeſtates
aquilonia cogunt corpora
firmantque, mobilia item ex-
peditioraque, & coloratiora
& auditu valentiora reddunt,
alium ſiccant, oculos mordent,
& ſi peſtus dolor aliquis prius
habuerit, exaſperant: Contra,
auſtrina eadem ſoluunt & hu-
meſcant, auditum hebetant, ca-
put grauant, vertiginẽ oculis,
tarditatem & languorem cor-
poribus adferunt, alium hu-
meſcant.

XVIII.

Quod ad tẽpora verò per-
tinet, vere & prima æ-
ſtate pueri, & his ætate proxi-

κίησιν ἀειτά πιδάγμοις ἐ υγαί-
 τοις μάλιστα. τὲ δ' ἄνθρωπος ἐ τὲ
 φθινοπώρα μέχρη μὲν πτος οἱ γέρον-
 τες. τὲ δ' λοιπὸν φθινοπώρα καὶ τὲ
 χιμῶτος, οἱ μέσοι τῆσιν ἡλικίῃσι.

XIX.

ΝΟσήματα δ' πάντα ἐν πάσῃ-
 σιν τῆσιν ὥρῃσι γίνεταί, μάλ-
 λον δ' εἴη κατ' ἐνίας αὐτῶν ἐ
 γίνεταί καὶ παροξυνέταί.

XX.

ΤΟὗ μὲν γὰρ ἦρος τὰ μαρκαὶ καὶ
 τὰ μελαγχολικά, καὶ τὰ ἐπι-
 ληπτικά, καὶ αἵματος ῥύσεις, καὶ κυ-
 τάλχαι, καὶ κόρυζαι, ἐ βράγχαι, ἐ
 βῆχες, καὶ λέπραι, καὶ λειχῶνες, ἐ
 δῖφοι, καὶ ὅξαιθήσεις ἐλκρόδες πλε-
 νται, ἐ φύματα, καὶ ἀρθρίτικα.

mi, optimè degunt valéntque maximè. Æstate verò & autumni ad aliquam vsque partem senes. Reliquo autumno & hyeme qui mediam ætatem agunt.

XIX.

Quilibet in quibusvis temporibus morbi fieri possunt: Nonnulli tamen in quibusdam magis tum fiunt tum irritantur.

XX.

Vere enim insania, melancholia, epilepsia, fluxiones sanguinis, angina, grauedines, destillationes, tusses, lepræ, impetigines, vitiliginæ & pustulæ vlcerosæ plurimæ, tubercula, articulorum dolores.

XXI.

XXI.

ΤΟΔ' ὃ θέρειος ἐγιά τε πυτέων,
 καὶ πυρετοὶ ζωνεχέες, καὶ καυ-
 σοι, καὶ πελταῖοι πλεῖστοι, καὶ πεταρ-
 ταῖοι, καὶ ἔμετοι, καὶ διάρροιαι, καὶ
 ὀφθαλμῖαι, καὶ ὠτῶν πόνοι καὶ σωμα-
 τῶν ἐλκυσίαι, καὶ σηπεδόνες αἰ-
 δοῖωσι, καὶ ἰδρώα.

XXII.

ΤΟΔ' ὃ φθινοπώρῃ, καὶ ὅτ' ἡ-
 εῖναι τὰ πολλὰ, καὶ πυρετοὶ
 πεταρταῖοι καὶ πλαῖντες, καὶ αὐτῆ-
 νες, καὶ ὕδρωπες, καὶ φθίσεις, καὶ
 σφαγγονεῖαι, καὶ λειπτεῖαι, καὶ δυ-
 σεντεῖαι, καὶ ἰσχιάδες, καὶ κυτάρχαι,
 καὶ ἄσθματα, καὶ εἰλεοὶ, καὶ ὀπληψῖαι,
 καὶ τὰ μαλικά, καὶ τὰ μελαγχολικά.

XXI.

Aestate Verò nonnulli hō-
rum & febres continuæ,
& ardentes, & tertianæ plu-
rimæ, quartanæ item, & Vom-
itiones, alui profluvia, oph-
thalmia, aurium dolores, oris
Ulcerationes, genitalium putre-
dines, & sudationes.

XXII.

Autumno astui etiā mul-
ti morbi, & febres quar-
tanæ, & incertæ, lienis tumor,
aqua inter cutem, tabes, Urinæ
difficultas, intestinorū tum le-
uitas tum difficultas, coxæ do-
lores, angina, anhelatio, inte-
stinorum parte quapiam coar-
ctatio, epilepsia, insania, me-
lancholia.

XXIII.

ΤΟὺς δὲ χιμῶνους, πλάει-
δες, ἀειπυμοῖαι, λήθαι-
ροι, κόρυζαι, βερίχοι, βῆχες, πό-
τοι σιγῆων & πλυρέων & ὀσφύες,
& κεφαλαλγίαι, ἱκίγγοι, ὑποπλη-
ξίαι.

XXIII.

ΕΝ δὲ τῇσιν ἡλικίαισι πιάδε
συμβαίνει, τοῖσι μὲν μικροῖσι
καὶ νεογνοῖσι παθήσοισι ἄρθαι, ἔ-
μετοι, βῆχες, ἀγρυπνίαι, φόβοι,
ὀμφαλοῦ φλεγμοναί, ὧτων ὀξεί-
τητες.

XXV.

ΠΡὸς δὲ τὸ ἐσθιόντα φύσει παροξά-
ζουσιν οὕτως ὀδαξισμοί, πυ-
ρετοί, ασπασμοί, διστέρρειαι, &
μάλιστα ὅταν ἀνάρθρσι τοῖς κυνόδον-
ταις, καὶ τοῖσι παχυτάτοις τῇ

XXIII.

Hæc pleuritides, peripneumoniæ, lethargi, grauedines, raucitates, tusses, pectoris, laterum & lumborum dolores, cephalalgia, vertigines, apoplexiæ.

XXIII.

Secundum ætates autem hi morbi fiunt, paruus & nuper natis puerulis oris vlcera, vomitiones, tusses, vigilie, pauciores, umbilici inflammationes, aurium humiditates.

XXV.

Aduentante dentitionis tempore gingivarum pruritus, febres, conuulsiones, alui profluvia maximè quum caninos edunt, & is præsertim qui

76 ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.

παίδων, καὶ τοῖσι σκληραῖς ταῖς κοι-
τίαις ἔχουσι.

XXVI.

Πρεσβυτέροις ὃ ἡμοιδύοις
παείδμα, σφοιδύλα τε
καὶ τὸ ἰνίον εἶσω ὥσιες, αἰδι-
ματα, λιθιάσιες, ἔλμινθες σρογγύ-
λαι, ἀτκαρίδες, ἀκροχορδόνες, σα-
τυεῖασμοί, σράγγειαι, χοιράδες,
καὶ τ' ἄλλα φύματα, μάλιτα ὃ τὰ
περὶ ἡμῶν.

XXVII.

Τοῖσι ὃ ἐπ' πρεσβυτέροις καὶ
πρὸς τὴν ἡλικίαν πρὸς ἀγῶνι,
τυπῶν τε τὰ πολλὰ, καὶ πυρετοὶ χρο-
νιοὶ μάλλοι, καὶ ἐκ ῥημάτων αἵματος
ῥύσιες.

crassissimi sunt, & qui alioque sunt dura.

XXVI.

Ipsis verò grandiusculis tonsillarum inflammationes, vertebra in occipitio introrsum luxationes, anhelationes, calculi, lumbrici rotundi, ascarides, verrucæ pensiles, satyriasmus, stranguria, strumæ, & alia tubercula, præcipuè verò antedicta.

XXVII.

Grandioribus autè & ad pubertatem accedentibus superiorum etiam morborum multi, & febres diuturniores potius, & ex naribus sanguinis fluxiones.

XXVIII.

ΤΑ ὃ πλείστα τοῖσι παῖδίοισι
πάθια κρίνεται, τὰ μὲν ἐν πε-
σσεύοντα ἡμέρησι, τὰ δὲ ἐν ἐπ' αἰ-
μησὶ, τὰ δὲ ἐν ἐπ' αἰέεσσι, τὰ δὲ περὶ
πλὴν ἡβῶν περσάζουσιν. ὅσα δ' αὖ-
διεμείνη τοῖσι παῖδίοισι, καὶ μὴ ἀ-
πολυθῇ, πρὶν τὸ ἡβῆσκειν, ἢ τῇσι θή-
λεσι πρὶν τὰς τῆς καταμνήσεως ῥή-
ξιας, χροίζουσι εἴωθον.

XXIX.

ΤΟῖσι δὲ νεώτεροις, αἵμα-
τος πύσεις, φθίσεις, πυρε-
τοὶ ὀξείες, ὀπληψαι, καὶ τ' ἄλλα
ρουσήματα, μάλιστα δὲ τὰ περὶ
ρημόα.

XXX.

ΤΟῖσι δὲ ὑπὸ πλὴν ἡβῶν
ταύτῃσιν αἵματα, πλεονεί-

XXVIII.

Peris maximam partem morbi iudicatur, alij intra dies quadraginta, nonnulli intra septem menses, quidam intra annos septem, alij ipsis etiam ad pubertatem accedentibus. Qui verò permanserint, neque pueris circa pubertatem, neque sæminis quæ menstrua erumpunt soluti fuerint, inueterascere consueverunt.

XXIX.

Adollescentibus sanguinis expuitiones, tabes, febres acuta, epilepsia, alijq; morbi, sed præcipuè nunc dicti.

XXX.

Vltra hanc ætatem prone-
tis asthmata, pleuriti-
G iij

ΒΟ. ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.

πδες, κελπιδυμοίαι, λήταρχοι,
φρενίπδες, καῦτοι, δισέρροιαι χερ-
νίαι, χολέσαι, δυσιπείαι, λειαν-
σείαι, αιμορροίδες.

XXI.

ΤΟῖσι δ' αρεσβύτησι, δύσπ-
νοιαί, κατάρροι βηχώδες,
εραγγουεῖαι, δυσουεῖαι, ἀρθρω-
ταί, νεφείπδες, ἱλιγγοί, ἀποπλη-
ξίαι, καχεξίαι, ξυσμοὶ τῆ σάμια-
τος ὄλα, ἀχρυσπρίαί, κοιλίης δ' ὀφ-
θαλμοῦ, καὶ ῥιναὶ ὑγρότητες, ἀμ-
βλωπίαί, γλαυκρόσεις, βαρυη-
νοίαι.

des, peripneumonia, lethargi,
phrenitides, ardētes febres, diu-
turna alui profluvia, cholerae,
dysenteriae, lienteriae, hamor-
rhoides.

XXI.

SEnibus spirandi difficulta-
tes, destillationes cum tussi,
stranguria, dysuria, articulor-
um dolores, nephritides, ver-
tigines, apoplexia, malus cor-
poris habitus cachexia Graecis
dictus, pruritus totius corporis,
vigiliae, alui, oculorum & au-
rium humiditates, visus obtu-
sor, glaucomata, auditus he-
betior.

ΙΓΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

τῆ Κῶν Αφορισμῶν

Τμήμα δ'.

I.

Τὰς κρούσας φαρμακίησι
 ἐν ὀργᾷ, πεπράμμενα, ἔσ-
 χει ἐπ' ἀμύνωσιν, ἥσονται δὲ ταύτας.
 Ἐὰν δὲ γήπῃ, καὶ ὀρεοβύπῃ, ἀίλα-
 βείτωται χεῖρ.

II.

ΕΝ τῇσι φαρμακίησι διαυ-
 τα ἄγχι ἐκ τῆ σώματος ὀκτοῖα
 καὶ αὐτόματα ἴοντα χηρίσμα. Ἐ-
 δὲ ὀκτοῖα ἴοντα παύει.

HIPPOCRATIS

COL APHORISMORVM

Sectio quarta.

I.

Pregnantes purgabis, si materia urgeat, quadrimestres, & vsque ad septimum mensem, sed has parcius. Minore verò aut grandiore conceptu, abstinebis.

II.

Purgantium medicamento-
rum usu talia è corpore
educenda, qualia sponte etiam
prodeuntia, iuuant: Contra-
rio verò modo exeuntia, si-
stenda.

Ι Ι Ι.

Η Ν μὲν οἷα διττὰ καθαίρεται.
καθαίρωται, συμφέρει τὸ
καὶ διόφρως φέροιαι, τὰ δὲ ἐκαιπία,
δυσχερῶς.

Ι Ι Ι Ι.

Φ Αρμακεύειν θύρεος ἐ μάλ-
λον τὰς ἀπὸ χιμῶτος δὲ, τὰς
κάτω.

Υ.

Υ Πὸ κύτα καὶ περὶ κυτὰς, ἐρ-
γώδεις αἱ φαρμακεῖαι.

Υ Ι.

Τ Οὐς ἰχθυοὺς καὶ θύημάς ἀπὸ
φαρμακεύειν, ὑποσηλομέ-
τοις χιμῶτα.

Υ Ι Ι.

Τ Οὐς δὲ δυσημάς, καὶ μέ-
σως θισορκοὺς κάτω, ὑπο-

III.

Si qualia oportet purgentur,
confert, & facile ferunt:
Contrà verò si fiat, graviter.

IIII.

Aestate superiores potius,
hyeme inferiores pur-
gare convenit.

V.

Sub Canicula & ante Ca-
niculam difficiles sunt pur-
gationes.

VI.

Graciles & ad vomendū
faciles per superna pur-
gare, nisi hyems adsit.

VII.

Aegrè vomētes & modice
carnosos, quos eusarcos
appellant Graci, infernè pur-

σελομόις δέρος.

VIII

ΤΟΙΣ ὃ φθινάδας, ὑποσελ-
λομόις τὰς αὖω.

IX.

ΤΟΙΣ ὃ μαλαχολικοὺς ἀδρο-
τέρως τὰς κάτω, τῇ αὐτῇ
λογομαί τ' ἀνάντια περσιδέιτες.

X.

ΦΑΡΜΑΚΥΕΝ ὅτ' ἔϊσι λίλω ὁ-
ξέσι, ἡὺ ὀργᾶ, αὐθημερόν,
χρσιίζεν γδ' ὅτ' τοῖσι τοιούτοις
κακόν.

XI.

ΟΚΟΣΙΟΙ ΣΧΟΦΟΙ ἔπει τῇ
ὀμφαλὸν πότοι, καὶ ὀσφύος
δῆγμα μὴ λυόμοροι μήτε ὑπὸ
φαρμακίης μητ' ἄλλως, εἰς

gato, deuotans æstatem.

VIII.

O*Bnoxios phthisi supra me
purgato.*

IX.

M*Elancholicos infra ve-
hementius purgabis, ea-
dem ratione contrariam iniens
vacuandi viam.*

X.

P*urgandum in valde acutis,
si ad sui excretionem inui-
tet materia, eodẽ ipso die. dif-
ferre enim in talibus malum.*

XI.

Q*uibus tormina adsunt
& circa vmbilicum cru-
ciatus, & lumborum dolor,
qui neque medicamento, ne-
que aliter solvatur, in siccum
hydro.*

ὑδρωπα ξηρὸν ἰδρύνεται.

XII.

Ο Κόσοισι κοιλία λειντελεύ-
δεις, χλωτός φαρμακύνει
ἄνω, κακόν.

XIII.

Πρὸς τοὺς ἐλεβόρους πῖσι μὴ
ῥηιδίως ἄνω καθαιρομένοι-
σι, πρὸ τῆς πόσιος πρὸ ὕ-
γραίνει τὰ σώματα πλείονι βροφῇ,
ἢ ἀπαύσῃ.

XIII.

Επὶ πῖσι πρὸς ἐλεβόρον, πρὸς
μὲν τὰς κινήσεις τῶν στομάτων
μᾶλλον ἄγει, πρὸς δὲ πρὸς ὕπνοις καὶ
μὴ κινήσεις ἵκασιν. δηλοῖ δὲ ἡ γυν-
σιλίη ὅτι κινήσεις τὰ σώματα ἐ-
λάσσει.

hydropa firmatur.

XII.

Q*uibus propter leuitatem ventres cibi sunt incontinentes, hyeme suprà purgare malum.*

XIII.

Q*ui ad veratrum non facile suprà purgantur, eorum corpora ante potionem copiosiore alimēto & quiete præhumectanda.*

XIIII.

P*oto elleboro, corpus mouendum potius, quàm somno tradendum aut quieti. Nam vel nauigatio indicat motione turbari corpora.*

X V.

Ε Γινὼ βούλη μαλλον ἄρξαι τὴν ἐλλέβορον, κίτει τὸ σῶμα. ἐπὶ τὴν ὃ παῦσαι, ὕπνου ποίει καὶ μὴ κίτει.

X V I.

Ε Λέβορος ὀπκίνδυνος τοῖσι τὰς σόρκας ὑγίαιας ἔχουσι, ἀσπασμὸν γὰρ ἐμπιέει.

X V I I.

Α Πυρέτω ἐόντι ἀπσιπὴν, καὶ καρδιωχμὸς, καὶ σκοπέδινος, καὶ σόμα ἐκπικρούμενον, ἄνω φαρμακείης δεῖσθαι σημαίνει.

X V I I I.

Τ Α ὑπὸ τῷ φρεσὶν ὀδυνηματά, ὅποσα καθάρσεως δεοῖτο, ἄνω φαρμακείης δεῖσθαι σημαίνει.

XV.

QUum elleborū citare vo-
les, moue corpus: quum
verò sistere, somnum concilia,
nec moue.

XVI.

Elleborus periculosus sanas
carnes habētibus. Conuul-
sionem enim ingenerat.

XVII.

Non febricitanti cibi fa-
stidium, cordis dolor, ver-
tigo tenebricosa, & oris ama-
ritudo purgatione per superna
opus esse significant

XVIII.

Supra septum transversum
dolores, quicumque egent
purgatione, per superna pur-
gandum esse significant:

ὁκόσα ὃ κάτω, κάτω.

XIX.

Ο Κόσοι ἢ τῆσι φαρμακοπο-
σίησι μὴ διψῶσι, καὶ θαυρό-
δροι ἢ πνύονταί τριῖν ἢ διψήσωσι.

XX.

Α Γυρέπαισι ἐοδσι ἐν γῆ.
ταυ εὐρόφως, καὶ γεωμάτων
βαρός, ἔ οσφύος δῆγμα, κάτω
φαρμακείης δεῖσαι σημαίται.

XXI.

Υ Γοχωρήματα μέλατα, ὁ
κοῖον αἷμα μέλατα, ἀπ' αὐ-
τράτου ἰόντα καὶ ξυνὸ πυρετῶ καὶ
αὐτὸ πυρετῶ, κάκιστα. καὶ ὁκά-
τω αὐτὰ χρώματα ὑποχωρη-
μάτων πλείω ποτηρότητα ἢ,
μᾶλλον κάκιστοι, ξυνὸ φαρμάκω ὃ,

Qui verò infrà sunt, per inferna.

XIX.

Qui potione medica dum purgantur non sitiunt, ipsorum purgandi finis non fit donec sitiuerint.

XX.

Si citra febrem tormina adsint, & gennum grauitas, & dolor lumborū, inferna purgatione opus esse significant.

XXI.

Excremēta alui nigra sanguini atro similia, sponte euntia siue cum febre siue citra febrem, pessima: & quanto ipsorum colores peiores fuerint plures, eo deteriora. A medicamento autem talia exigere

αμεινον· καὶ ὁκόσω δὲ πλείω χρώ-
ματα ἢ πονηρέ.

XXII.

ΝΟσημάτων ὁκόσται δὲ χρομέ-
των ἢ χολή μέλαινα ἢ αἷω
ἢ κάτω ἐπέλθῃ, θανάσιμον.

XXIII.

ΟΚέσοισιν ἐκ νοσημάτων ὁ-
ξέωσι, ἢ ἐκ πολυχροτίων, ἢ
ἐκ τρωμάτων ἢ ἄλλως πως λεπυ-
τοῦδροις χολή μέλαινα, ἢ ὁκοῖον αἵ-
μα μέλαν ὑπέλθῃ, τῇ ὑστεραίῃ
ἀποθνήσκουσι.

XXIV.

Δυσεντέριῃ ἢ ἀπὸ χολῆς με-
λαίνης ἀρξήται, θανάσιμον.

XXV.

Αἷμα αἷω μὲν, ὁκοῖον δὲ ἢ, καί.

*melius est, idq̃, quanto ipsorum
plures fuerint colores non pravi.*

XXII.

Morbis quibusvis inci-
pientibus si atra bilis su-
pra infráve exierit, pernicio-
sum.

XXIII.

Quibus per morbos acutos,
aut diuturnos, aut vul-
nera, aut alium modum exte-
nuatis atra bilis, aut velut san-
guis niger subierit, postridie
moriuntur.

XXIII.

Dysenteria si ab atra bile
incipiat, exitiosa.

XXV.

Sanguinem supernè quidē
sefferri, qualiscunque sit,

κόν. κάτω ὅ, ἀγαθοὶ, μέλαν ὑπο-
χωρέον.

XXVI.

ΗΝ ὑπὸ δυσιντείας ἐχομέ-
νω ὅς σόρκες ὑποχωρήτω.
σι, θαλάσσιμοι.

XXVII.

Ο Κόσοισιν ἐν τῷσι πυρετοῖσιν
αἰμορρᾶζει πλῆθος ὁκοθεν-
ουῶ, ἐν τῇσιν ἀνάλυψι τυτέοισιν
εἰ κοιλία καὶ θυρεαίοντα.

XXVIII.

Ο Κόσοισι χολώδεα τὰ δια-
χωρήματα, κροφώσιος γιο-
μδρῆς παύεται, τὸ ὁκόσοισι κροφω-
σις, χολωδέωτ γιομδρῶτ παύεται.

*malum : Infernè verò niger, se
deiciatur, bonum.*

XXVI.

*SI dysenteriâ laboranti ve.
luti carunculae deiciantur,
mortiferum.*

XXVII.

*Quibus per febres sangui.
nis undecunque eruperit
copia, convalescentibus ventres
humectantur.*

XXVIII.

*Quibus deiectiones sunt
biliosae, superveniēte sur-
ditate cessant : & contrà, qui-
bus surditas adest, biliosorum
deiectiones finitur.*

XXIX.

Ο Κόσμοις ἐν τοῖσι πυρετοῖσι
ἐκταύοισιν ἐοῦσι ρίμα γίνε-
σθαι δύσκειτα.

XXX.

Ο Κόσμοις παροξυσμοὶ γίνοι-
σθαι δὲ ὥρῳ αἴφῃ ὁ πυρετός,
ἐς τὴν αὖτε τὴν αὐτὴν ὥρῳ
λὺ λάβη, δύσκειτα.

XXXI.

Τοῖσι κοπώδεσιν ἐν τοῖσι πυ-
ρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα καὶ πα-
ρὰ τὰς γάστρας μάλιστα αἱ ἀποτά-
σεις γίνοινται.

XXXII.

Ο Κόσμοις ὅ ἀνταμάρμοισιν ἐκ
τῆς γούστου πινέει, ἐν ταῦ-
θα αἱ ἀποτάσεις γίνοινται.

XXIX.

Febriticantibus si sexto die rigores fiant, indicationem habent difficilem.

XXX.

Quibus accessiones fiunt, quacumq; hora febris dimiserit, eadem si postero die repetat, indicatum difficile esse solet.

XXXI.

Qui per febres lassitudinem sentiunt, iis ad articulos, & iuxta maxillas potissimum abscessus fiunt.

XXXII.

Quibus ex morbo convalescentibus pars aliqua laborat, eò abscessus fiunt.

XXIII.

Α Τὰρ ὡς ἐπεποιητός π
ἢ περὶ τῆ νοσήν, ὅταυτα
ἐκείνη ἡ νοσός.

XXIII.

Η Ν ὑπὸ πυρετῷ ἐχομῶ, οἰ-
δήματος μὴ ὄντος ἐν τῇ φά-
ρυγι πνίξ ἑξάφνης ἐπιγίγνεται,
θανάσιμος.

XXV.

Η Ν ὑπὸ τῷ πυρετῷ ἐχομῶ
ὁ τράχηλος ἑξάφνης ἐπι-
στροφῇ, ἐ μόνος καταπίπει δυνή),
οἰδήματος μὴ ὄντος, θανάσιμος.

XXVI.

Ι Δράπες πυρεταίνουσιν ὡς δρῶν-
ται, ἀγαθοὶ πελταῖοι, ἐ πρι-
πιῖοι, ἐ ἐσδομαῖοι, ἐ ὀνταῖοι, ἐ
ἐνδεκαταῖοι, ἐ πεσαρρεσκαδεκα-
ταῖοι, ἐ ἐπικαδεκαταῖοι, καὶ μὴ καὶ

XXXIII.

Sed si qua ante morbum
spars laborauerit, ibi morbi
sedes.

XXXIII.

Si febre detento suffocatio de
repentè superuenerit, nullo
in faucibus apparente tumore,
est mortiferum.

XXXV.

Si febre detento repentè col-
lum intorqueatur, ac vix
deglutire queat, nullo existente
tumore, mortiferum.

XXXVI.

Svdores febricitantibus boni,
qui manare cœperint die
tertio, quinto, septimo, nono,
vndecimo, decimoquarto, deci-
mo septimo, vicesimo primo, vi-

εἰκοστῇ, ἔξω δὲ εἰκοστῇ, ἔτετα-
κτοστῇ περὶ τῇ, ἔτετακτοστῇ περὶ τῇ.
οὗτοι γὰρ οἱ ἰδρωτὶς τοῦτοις κρίνοισιν.
οἱ δὲ μὴ οὕτως γινώσκοντες, ποιοῦσι ση-
μαίνοντες, ἔμνησκοντες τοῦτοις, ἔμνησκον-
τες τοῦτοις.

XXXVII.

ΟΙ ψυχροὶ ἰδρωτὶς ξυμὸν ἀν-
δρῶν πυρετῶν γινώσκοντες, θά-
λασσαν ξυμὸν ἀνδρῶν δὲ, μνησκοντες τοῦ-
τοις σημαίνοντες.

XXXVIII.

ΚΑΙ ὅταν ἐν τῷ σώματι ἰδρωτὶς,
ἐν ταῦτα φερέται πρὸς τοῦτοις.

XXIX.

ΚΑΙ ὅταν ἐν τῷ σώματι θερμὸν
ἢ ψυχρὸν, ἐν ταῦτα ἢ τοῦτοις.

XL.

ΚΑΙ ὅταν ἐν ὅλῳ τῷ σώματι
μεταβολαί, ἔμνησκοντες τὸ σῶμα.

cesimo septimo, tricesimo primo,
& tricesimo quarto. ij enim su-
dores morbos iudicant. Qui se-
cus euenerint, laborē, & mor-
bi longitudinem, aut eiusdem
reditum significant.

XXXVI.

Frigidi sudores, cum febre
quidem acuta, mortem: cum
mitiore verò, morbi longitu-
dinem significant.

XXXVII.

Qua corporis parte sudor,
ibi morbus.

XXXIX.

Et qua parte corporis inest
calor aut frigus, ibi morbus.

XI.

Et quando toto corpore mu-
tationes accidunt, vt si cor-

καταψύχεται ἢ αὐτὸς θερμαίνεται,
ἢ χρώμα ἑτέρου ἢ ἑτέρῳ γίνηται,
μῆκος τοῦσου σημαίνει.

X L I.

Ι Δρῶς πολὺς ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ φα-
νερῆς αἰπῆς γινώσκουσι τῇ σώμα-
τι, σημαίνει ὅτι πλείοσι ἔσθῃ χέε-
ται. ὡς δὲ ἔσθῃ μὴ λαμβάνοντι
τέτο γίνηται, σημαίνει ὅτι κενώσιος
δέεται.

X L I I.

Ι Δρῶς πολὺς, ψυχρὸς ἢ θερμὸς
αἰεὶ ῥέων, ὁ ψυχρὸς μείζων, ὁ δὲ
θερμὸς ἐλάχιστος τοῦσου σημαίνει.

X L I I I.

Ο Ἰ πυρετοὶ ὀκρόσοι μὴ διαλεί-
ποντες διατέλεις ἰσχυρότε-
ροι γίνονται, μᾶλλον ἐπικρίθωνοι
ὅτι αὐτὸς ἐπὶ διαλείψει,

pus refrigeretur & vicissim calefiat, vel color alius ex alio oriatur, longitudinem morbi significant.

XL I.

Sudor multus per somnum factus, copiosiore cibo corpus vti significat: Quòd si parcius epulanti hoc accadat, vacatione indigere sciendum est.

XL II.

Sudor multus, frigidus calidusve semper fluens, frigidus graviozem, calidus minorem morbum significat.

XL III.

Febres quæ tertio quoque die vehementius affligentes non intermittunt, periculosiores: quoquo modo autem intermiserint,

σημαίνει ὅτι ἀκύνδυνοι.

XLIII.

Ο Κόποισι πυρετοὶ μακροί, τυ-
πέοισι φύματα ἐς τὰ δῖθρα,
ἢ πόροι ἐγγίγονται.

XLV.

Ο Κόποισι φύματα ἐς τὰ δῖθρα,
ἢ πόροι ἐκ πυρετῶν γίνονται,
οὔτε σιπείοισι πλείοσι χρέονται.

XLVI.

Η ῖ ῖος ἐμπίπῃ πυρετῶ
μὴ δὲ λείπονται, ἤδη ἀσθενεῖ
εἶπαι θανάσιμον.

XLVII.

Α Ἰσοχρέμεις αἱ ἐν τοῖσι
πυρετοῖσι μὴ δὲ λείπουν πι-
λιδία, ἔσιν αἱματώδεις, καὶ δυσώδεις,
ἔσιν χολώδεις, πάντα κακὰ. Ἰσοχω-
ροῦσαι δὲ καλῶς, ἀγαθὰ. ἔσιν καὶ

periculum abesse significant.

XLIII.

Quos febres longæ exercēt,
iis tubercula ad articulos
vel labores fiunt.

XLV.

Quibus tubercula ad arti-
culos, vel labores, post fe-
bres fiunt, ij cibariis pluribus
utuntur.

XLVI.

Si rigor, febre non intermit-
tente, ægrum iam debilem
inuadat, mortiferum est.

XLVII.

Excreationes in febrib⁹ non
intermittentibus liuidæ,
cruentæ, fætidæ, biliosæ, omnes
malæ: commodè tamen si pro-
deant, bonæ. Sed eadem quoq;

διαχωρήσας, ἐκτὶ τὰ ἕξα. ἡ δὲ
μὴ π τῷ συμφερόντι ἐκκρίνεται
διὰ τῷ τόπῳ πύτῳ, κακόν.

XLVIII.

ΕΝ ποῖσι μὴ διαλείποισι πυρε.
ποῖσιν, ἡ δὲ τὰ μὲν ἔξω ψυχὰ ἡ,
τὰ δὲ εἰσὶν καίνται ἐ δόψῃ ἐχῇ, θα-
τάπμῳ.

KLIX.

ΕΝ μὴ διαλείποντι πυρετῷ, ἡ
χεῖλος, ἡ ὄφρις, ἡ ὀφθαλμός,
ἡ ῥίς διασραφῇ, ἡ μὴ βλέπῃ, ἡ
μὴ ἀκούῃ, ἡ δὲ ἀδανέος εἶντος τῷ
σώματος. ὅπ δὲ τούτων γήνηται ἐλ-
γὺς ὁ θάνατος.

L.

Οκου δὲ ἐν τῷ πυρετῷ μὴ
διαλείποντι δύσπνοια γήνηται

est, eorum quæ per aluum, & Urinas excernuntur, ratio. Si quid Verò, quod non iuuet, per hæc loca excernatur, malum.

XLVIII.

IN febribus non intermittentibus si partes externæ algent, internæ Uruntur & sitiunt, lethale est.

XLIX.

IN febre non intermittente, si labrum, aut supercilium, aut oculus, aut nasus peruertitur, si non videt, si non audit, imbecillo iam corpore quicquid horum acciderit, in propinquo mors.

L.

VBi in febre non intermittente difficultas spirandi

ΥΙΟ ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.

Ε παρὰ φροσυνή, θαιάπρωγ.

L I.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσιν ἄποσήματα
μὴ λυόμενα πρὸς τὰς πρὸς-
τας κρίσεις, μήκας γόσου σημαίνει.

L I I.

Ο Κόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν
ἢ ἐν τῇσι ἄλλῃσιν ἀρρασίῃσι
κτ' πρὸς αἵρεσιν ὀφθαλμοὶ δακρύου-
σι, οὐδὲν ἄτοπον. ὁ κόσοισι δὲ μὴ κτ'
πρὸς αἵρεσιν, ἀτεπώτεροι.

L I I I.

Ο Κόσοισι δὲ ὅπῃ τῷ ὀδόντων
ἐν τοῖσι πυρετοῖσι φείγλισ-
χεα γίνετα, ἰσχυρότεροι γίνοντα οἱ
πυρετοί.

L I I I I.

Ο Κόσοισιν ὅπῃ πολὺ βῆχες ξη-
ραὶ βραχία ἐρεθίζουσι ἐν

& delirium acciderit, lethale.

L I.

IN febribus, abscessus qui primis iudicationibus non solvuntur, longitudinem morbi significant.

L I I.

Quibus in febris, aut aliis morbis, voluntariè illacrymant oculi, absurdum non est: Quibus verò præter voluntatem, absurdius.

L I I I.

Quibus per febres circa dentes lentior quidam obnascitur, iis vehementiores sunt febres.

L I I I I.

Quibus siccae tusses paulùm irritantes in febribus ar-
dentibus

πυρετοῖσι καυσώδεσιν, ὃ παῖν τι
διψώδες εἰσίν.

LV.

ΟΙ ὅτι βυβώσι πυρετοί, παί-
τες κακοὶ πλείων ἢ ἡμέραν.

LV I.

ΠΥρετοῖσι ἰδρῶς ὅτι ἡμέ-
ρος, μὴ ἐκλείποντος τῷ πυρε-
τῷ, κακόν· μηκύνει γὰρ ἡ νόσ-
ος, ἐν ὕδασι πλείω σημαίνει.

LV II.

ΥΠὸ ασαρμοῦ ἢ πεταύῃ ὀνο-
χλαμόνῳ πυρετὸς ὅτι ἡμέ-
ρος, λύει τὸ νόσημα.

LV III.

ΥΓὸ καύσου ἐχομῶν ὅτι ἡ νό-
σος ῥίχθος, λύσις γίνεται.

L I X.

ΤΡΙΤΑΪΟΣ ἀκριβῆς κρίνεται ὅ-
τι ἀφελόδοισι, τὸ μακρότα-
τον.

L X.

dentibus perseverāt, ij non admodum siticulosi solent esse.

LV.

Ex bubone febres omnes mala, præter ephemeræ.

LVI.

Febriticanti sudor superueniens febre agrotum non deficiente, malum. prorogatur enim morbus, & plus humiditatis inesse significat.

LVII.

Spasmo aut tetano febris si accesserit, morbum soluit.

LVIII.

Si febre ardente laboranti rigor superueniat, solutio fit.

LIX.

Tertiana exquisita septenis ad summum circuitibus indicatur.

K

LX.

Οκόποισιν ἐν ταῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κροφώθῃ, αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυεῖ, ἢ κοιλίῃ ἐκταραχθεῖσα λύσῃ τὸ γούσμημα.

LXI.

ΠΥρέσονται μὴ ἐν φελασθῶσιν ἡμέρησιν ἂν ᾗ ὁ πυρετός, ὑποξυπιάσιν εἰωθῇ.

LXII.

Οκόποισιν ἐν ταῖσι πυρετοῖσιν ἰκτεροὶ ἐπιγίγνεται παρὰ τῷ ἐπὶ ἡμερῶν, κακόν.

LXIII.

Οκόποισιν ἐν ταῖσι πυρετοῖσι καθ' ἡμέρην ῥίχα γίνεται, καθ' ἡμέρην οἱ πυρετοὶ λύονται.

LXIII.

Οκόποισιν ἐν ταῖσι πυρετοῖσι τῇ ἑβδόμῃ, ἢ τῇ ἐνάτῃ.

LX.

Quibus per febres aures ob-
surduerint, iis sanguis e
naribus profluens, aut pertur-
bata alius soluit morbum.

LXI.

Febriticantem nisi diebus
imparibus febris reliquerit,
solet reuerti.

LXII.

Quibus super febres morbus
regius supervenerit ante
diem septimum, malum.

LXIII.

Quibus in febribus certo
die rigores repetunt, eodẽ
febres solvantur.

LXIIII.

Quibus per febres morbus
regius die septimo, aut

τη, ἢ τῇ ἐνδεκάτῃ, ἢ πεσσερεσκαι·
δεκάτῃ ἱκπεροι ἐπιμάγονται, ἀγα-
θοί, ὡς μὴ τὸ δεξιοὺν ὑποχότοριον
σκληρὸν ἦ. ὡς ὅ μὴ, ἐκ ἀγαθόν.

LXV.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι πρὸς τὴν κοί-
λιν καῦμα ἰσχυρὸν ἐκ καρ-
διωγμὸς, κακόν.

LXVI.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσι ὀξέ-
σιν οἱ σπασμοὶ ἐκ τοῦ πρὸς τῇ
σπασμῶν πόνοι ἰσχυροί, κακόν.

LXVII.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι οἱ ἐκ τῆς ὑ-
πνῶν φόβοι ἢ σπασμοὶ, κακόν.

LXVIII.

ΕΝ τοῖσι πυρετοῖσι τὸ πνέ-
μα πρὸς τὴν κοίλιν, κακόν, σπασ-

nono, aut vndecimo, aut quatuordecimo supervenerit, bonum, nisi dextrum hypochondrium durum sit: alioqui, minimè bonum.

LXV.

IN febris circa ventriculum vehemēs aestus & cordis morsus, malum.

LXVI.

IN acutis febris convulsiones, & circa viscera vehementes dolores, malum.

LXVII.

IN febris per somnum pauciores, aut convulsiones malum portendunt.

LXVIII.

IN febris spiritus offendens, malo est. convulsio

μόν γδ σημαίη.

LXIX.

Ο Κόσσοισι ἔρα παχέα, θρομ-
βώδεα, ἐλίγα ἐκ ἀπυρέτοις,
πλήθος ἐπιδόν ἐκ τούτων
λεπτόν, ὠφελείη. μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦ-
τα ἔρχεται ρῖσιν ὧς ἀρχῆς ἢ διὰ
τὰ χέωι ὑπόσασιν ἴσθι.

LXX.

Ο Κόσσοισι δὲ ἐν πυρετοῖσι τὰ ἔ-
ρα ἀναπλάρα γδύα ὅθι ὑπο-
ζυγίη, τούτοις κεφαλαγγίαι
ἢ πᾶρεισιν, ἢ παρέσονται.

LXXI.

Ο Κόσσοισι ἐβδομαία κρίνεται,
τούτοιςιν ὅπι ἐφέλοι ἴσθι τὸ
ἔρον τῇ πετάρτῃ ἐρυθροῖ, ἔ-
τ' ἄλλα μὲν λόγον.

nem enim significat.

LXIX.

Quibus non sine febre *urinae* sunt crassa, grumosa, et pauca, si ab his tenues et copiosae mectantur, prosunt. Maxime verò tales redduntur, in quibus statim ab initio, vel non ita multò post sedimentum apparuerit.

LXX.

Quibus per febres *urinae* turbatae, quales iumentorum, iis dolor capitis vel adest vel aderit.

LXXI.

Quibus die septimo futura crisis est, iis *urina* rubram die quarto nubeculam habet, ceteraq; pro ratione.

LXXII.

LXXII.

Ο Κόσσοισιν ἔρεθισα δειφαιέα,
 λυκά, ποιητά. μάλισα ὅ
 ἐν πῖσι φρενιπκῶσιν ὀπφά-
 τετα.

LXXIII.

Ο Κόσσοισιν ἱποχόδρια με-
 τέωρεθ δειβορδοείζοντα, ὅσ-
 φύος δὴ γήματος ὀπιγμο-
 μδρῶ ἀνκοιλία τουτέοισι καθυχεά-
 νοιται, λῶ μὴ φῶσαι καταρράγέω-
 σιν ἢ ἔρεθ πλῆθος ἐπέλθῃ. ἐν πυρεπῖ-
 σι ὅ τῶτα.

LXXIV.

Ο Κόσσοισιν ἐλπίς ἐς τὰ δῶθρα
 ἀρίσταδ, ῥύεταί τῆς ἀποστά-
 σιος ἔρον πολὺ καὶ παχὺ, καὶ
 λυκοὶ γόρδμον, ὅς ἐν τοῖσι κοπώδε-
 σι πυρεπῖσι τεταρταίεσιν ἀρχεται
 ἀνίοισι γένεαδ. λῶ ὅ τῶ ἐκ τῶ ῥινῶσι
 αἰμορῶ

LXXII.

Quibus pellucida & albae sunt Urinae, malae, praesertim si in phreneticis appareant.

LXXIII.

Quibus elata hypochondria murmurant, lumborum superveniente dolore alvus humectatur, nisi infernè flatus erumpant, aut Urina multitudo prodeat. Atque haec in febribus.

LXXIII.

Vbi spes est ad articulos abscessu iri, abscessu liberat Urina multa crassa & alba reddita: qualis in febribus laboriosis quarto die quibusdam exire incipit. Quod si ex nari-

322 Η ΠΡ. ΑΡΗΘ.

αἰμορραγήσῃ, ἔ παύσεται ἡ
ταύ.

LXXV.

ΗΝ αἷμα ἡ πύον ὑρέη τῷ τε-
φρῶν, ἡ τῆς κύστιος ἔλκεσιν
σημαίνει.

LXXVI.

Ο Κόσσιον ἐν τῷ ὕρῳ παχῇ
εἶσι π σερκία μικρά, ἡ ὡσπερ
τείχεος ξυωξέρχονται, τυτέοισιν
ἀπὸ τῷ τεφρῶν ἐκκρίνεται.

LXXVII.

Ο Κόσσιον ἐν τῷ ὕρῳ παχῇ
εἶσι π πυτυρώδεα συωξέρχου-
ται, τυτέοισιν ἡ κύστις φωεῖα.

LXXVIII.

Ο Κόσσιον ἀπὸ ταυτομάτου αἷ-
μα ὑρέοισιν, τυτέοισιν ἀπὸ
τῷ τεφρῶν φλεβῶν ῥῆξις σημαίνει.

bus etiam sanguis profluxerit,
breui admodum solutio fit.

LXXV.

Si quis sanguinem aut pus
meiat, renum aut vesicae
exulceratio significatur.

LXXVI.

Quibus cum urinas crassas
exigua caruncula, aut
veluti pili exeunt, his à reni-
bus excernitur.

LXXVII.

Quibus per urina crassa
furfurosa quaedam vna
exeunt, his vesica scabie laborat.

LXXVIII.

Qui inopinanter sangui-
nem meunt, iù à reni-
bus venulam ruptam esse si-
gnificatur.

LXXIX.

Ο Κόσσιον ἐν τῇ ὕρῳ ψαμὴ
μώδεα ὑφίσταται, τυτέοισιν
ἢ κύσις λιθία.

LXXX.

ΗΝ αἷμα οὐρέη, καὶ θρόμβους,
καὶ τραγουεῖν ἔχη, καὶ οὐ δύ-
νη ἐμπίπῃ ἐς τὸ ὑπογάστριον, καὶ
ἐς τὸ πείλαμον, τὰ πρὸς τὴν κύσιν
παύει.

LXXXI.

ΗΝ αἷμα καὶ πύον ὀρέη, καὶ λε-
πίδας, καὶ ὁσμὴ βαρεία, ἢ, τῆς
κύστιος ἔλκεσιν σημαίνει.

LXXXII.

Ο Κόσσιον ἐν τῇ εὐρήτρῃ φέ-
μα φύεται, τυτέοισι δὲ α-
πύκνωτος καὶ ἐκ εὐχρύπος, λύσις.

LXXIX.

Quibus in urina subsident
sabulosa, iis vesica calculo
laborat.

LXXX.

Si quis sanguinem aut grana
mos meiat, aut urinam gut-
tatim emittat, dolore ad hypo-
gastrium & pectinem & peri-
naeum pertinente, ad vesicae lo-
ca laborant.

LXXXI.

Si quis sanguinem, aut pus,
aut squamulas meiat, &
gravis odor adsit, vesicae exul-
ceratio significatur.

LXXXII.

Quibus in meatu urinario
nascitur tuberculū, sup-
purato eo & rupto, solutio.

Ο Ὑρησις ἔκτωρ πολλὴν γηοῦ
 μέγαν σμικρὺν τὴν ὑποχώ-
 ρησιν σημαίνει..

ΙΓΗΟΚΡΑΤΟΥΣ

τῷ Κῶν Αφοεισμάδν

Τμήμα ε'.

I.

Σ Πασίλος ὅς ἐλεβόρα, θα-
 τάσιμος.

II.

Ε Πι τρώμαπ ασασμός ὅτι
 γιόμνος, θατάσιμος.

III.

Α Ἰματος πολλῶ ῥέντος ασασ-
 μός ἢ λυγμός ὅτι γιόμνος,
 θατάσιμος.

Mictus noctu plurimus
parvam deiectionem si-
gnificat.

HIPPOCRATIS
COL APHORISMORVM
Sectio quarta.

I.

Convulsio ab elleboro, le-
thalis.

II.

Convulsio à vulnere per-
niciosa.

III.

A Copioso sanguinis fluxu
singultus, aut convulsio,
malum.

III.

ΕΠὶ ὑπερκαθάρσιν αἰσχυρὸς ἢ
λυγρὸς ἐπιγυρόμενος, κακόν.

V.

ΗΝ μεθύων ἐξ αἵφνης ἄφρονός
τις γρήται, αἰσχυρὸς ἀπο-
θνήσκει, ὡς μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ, ἢ
εἰς τιτὸν ἄρρω ἐλθὼν καὶ ὡς αἱ
κραυπαὶ αὐτοῦ, φθέγγεται.

VI.

Ο Κόσοι ὑπὸ πᾶν ἀλίσκο-
ται, ὡς τέσσαρσιν ἡμέρησιν ἀ-
πόλλυται. ὡς δὲ ταύτας διαφύγω-
σιν, ὑγιεὺς γίνονται.

VII.

ΤΑ ἐπιληπτικὰ ἐκόσοισι πρὸς
τῆς ἡβῆς γίνεταί, μετὰ τὰς ἡμέρας
ἑξήκοντα ἐκόσοισι δὲ πέντε καὶ εἰκοσιτέσσιν
γίνεταί, τοῖσι δὲ πολλὰ ζῶσα
ποθνήσκει.

IIII.

A Purgatione immodica
(quam hypercatharsim
vocant) conuulsio aut singultus,
malum. V.

SI ebrius quispiam derepentè
obmutescat, conuulsus mo-
ritur, nisi febre corripiatur, aut
qua hora crapula soluitur, vo-
cem recuperet.

VI.

QUI tetano corripiuntur,
intra quatuor dies inter-
eunt: si verò hos superauerint,
incolumes euadunt.

VII.

EPILEPSIA ante pubertatem
amotionem recipit: post vi-
cesimum verò quintum annū
ferè comitatur ad mortē vsque.

VIII.

Ο Κόσοι πλούσιοι ἡμῶν
ἐν ἀσκαθαύρονται ἐν πλο-
ρεσκαίδεκα ἡμέρησι, τυτέοισιτ ἔς
ἐμπύημα μαδίσαται.

IX.

ΦΘίσις γίνετα μάλιστα ἡλικίαι
τῆσιν ἀπὸ ὀκτώκαίδεκα ἐτέων,
μέχει πέντε ἐτεάκοντα.

X.

Ο Κόσοισι κυάχων διαφύ-
γρουν ἐς τὸν πνύμονα τρε-
πιτα, ἐν ἐπ' αὐτῇ ἡμέρησιτ ἀποθιήσκου-
σι. ὡς ὅτε αὐτὰς διαφύγρουν, ἐμ-
πυοί γίνονται.

XI.

ΤΟῖσιν ὑπὸ τῆς φθορίων ὄν-
χλειώσεσιν, ὡς τὸ πύσμα
ὅσῳ αὐτὰ ἀποθιήσκουσι βαρὺ ὄζη ἐπὶ
τοῖς ἀνθρώποις ὅτι χεῖρον, ἐὰν

VIII.

Qui pleuritide laborant, nisi intra dies quatuordecim supernè repurgentur, in empyema fit mali translatio.

IX.

Tabes iis maximè ætati-
bus fit quæ à decimo octa-
uo sunt ad tricesimum quintũ.

X.

Quibus ex angina in pul-
monẽ mali fit conuersio,
ij intra dies septem moriuntur:
Si verò hos effugerint, puru-
lenti euadunt.

XI.

Qui tabe vexantur, si
sputum quod extussiunt,
carbonibus injectum olet gra-

τείχεσ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θά-
λάσσι μὲν.

XII.

Ο Κόσσοισι δὲ φθισιάσιν αἱ
τείχεσ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέω-
σιν, ἔπι δὲ ῥοίης ἐπιγυρομένης
ἀποθιήσκεισιν.

XIII.

Ο Κόσσοι αἶμα ἀφρώδες ἀνα-
πύοισι, τυτίοισι ἐκ τῆς πύ-
ματος ἢ τοιαύτη ἀναγροὴ γίνεται.

XIII.

ΥΓὸ φθίσιος ἐχομῶ δὲ ῥοίαι
ἐπιγυρομένη, θανατώδες.

XV.

Ο Κόσσοι ἐκ πλὴνείδος ἔμπυσ-
γίνονται, ὡς ἀκαθαρτάσιν
ἐν πεσσεύοντα ἡμέρησιν ἀφ' ἧς
δὲ ἡ ῥῆξις γήνηται, παύονται· ὡς ὅ-
τι, εἰς φθίσιν μετισταίται.

uiter, & capilli defluunt, perniciosum signum.

XII.

Quibus per tabem capilli defluunt, in fluxione alui superueniente in propinquo mors.

XIII.

Qui spumantem sanguinem extusunt, iis ex pulmone educitur.

XIII.

Si tabe detento profluuium alui superueniat, perniciosum.

XV.

Qui ex pleuritide empyi sunt, si à ruptione empyematis intra dies quadraginta repurgentur, liberantur: alioqui transeunt in tabem.

XVI.

ΤΟ θερμὸν βλαπτικόν ταῦτα πῶσι
 πλεονέκεις χειροδίοισι· σαρ-
 κῶν ἔκθληται, τούρωι ἀκράτεια,
 γλώκῃς τάρκῃσιν αἵμαρ ῥαγίας, λή-
 ποθυμίας, ταῦτα οἷσι θάταπες.

XVII.

ΤΟ δὲ ψυχρὸν σπασμοὺς, πτε-
 ταίους, μελασμοὺς, ἔριγας
 πυρετώδεις.

XVIII.

ΤΟ ψυχρὸν πόλεμον ὁσέοισιν,
 ὁδοδοσί, τούροις, ἐκκεφάτω, τω-
 παίω μυελῶ. τὸ δὲ θερμὸν ὠφέ-
 λιμον.

XIX.

Ο Κόσας κατέψυκται, ἔκθερ-
 μάτην δὲ, πλὴν ἐκφά-

XVI.

Calidum frequentiore usu
hæc inuehit incommoda,
carnis effæminationem, neruo-
rum incontinentiam, animi tor-
porem, profusiones sanguinis,
animi deliquia: ad quæ qui-
dem mors.

XVII.

Frigidum verò conuulsio-
nes, tetanos, nigrores, &
rigores febriles adfert.

XVIII.

Frigidum inimicum ossibus,
dentibus, nervis, cerebro,
dorsali medullæ: Calidum ve-
rò amicum.

XIX.

Quæ perfrigerata, sunt ex-
calfacere oportet, præter ea
quæ

στα αἱμορραγίαι, ἢ μέλει.

XX.

ΕΛκισι τὸ μὲν ψυχρὸν δακρυῶ.
 δες, δέρμα σφελοκληριῶει, ὁ
 διῶλιον ἀνέκπύητοι ποίει, μελασ-
 μοις, ῥίγαι πυρετώδεια, σπασμοῖς,
 ἐπταύοις.

XXI.

ΕΣπ ὅ ὅκου ἔπῃ πεταῖν αὐδὺ
 ἔλκος νέφθιδόρκω θέρους μέ-
 σου, ψυχρὸς πολλὸς κατὰ χυσις
 ἐπαύκλησιθ θέρμης ποίετα. θέρ-
 μη ὅ τῶτα ῥύετα.

XXII.

ΤΟ θερμὸν ἐκ πυητικὸν ἐκ ἔπῃ
 παντὶ ἔλκει, μέγιστον σημεῖον
 ἐς ἀσφαλείην, δέρμα μαλάσσει,
 ἰσχυαῖται, ἀνόδινον, ῥιγῶν, σπασ-
 μῶν, πταῖων ταρηγερκόν.

quæ sanguinem profundunt,
aut brevis sunt profusura.

XX.

Frigidum Ulceribus mor-
dax, cutem obdurat, dolo-
rem insuppurabilem facit, ni-
grorem inducit, rigores febriles,
convulsiones & tetanos crebrat.

XXI.

Est tamen ubi in tetano
sine Ulcere, iuvene eusarco,
æstate media frigida larga pro-
fusio calorem renocat. Calor
verò solvit.

XXII.

Calidum in quo Ulcere
pus movet, maximum se-
curitatis præstat indicium, cu-
tem emollit, extenuat, dolorem
lenit, rigores, convulsiones, teta-

τινὲς δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ καρνηθαρύω-
 λύνει. πλείστον δὲ διαφέρει ὁσέων
 κατάρμασι, μάλιστα δὲ πῖσιτι ἐ-
 ψλωμόροισι. Τυτίων δὲ μάλιστα
 τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἑλκεα ἔχουσι, ὅ-
 ὅκοστα ὑπὸ φύξις θνήσκει ἢ ἑλ-
 κεύεται. καὶ ἔρπυσιν ἐσθιομόροισιν,
 ἑδρη, αἰδοίω, ὑτέρη, κύση, τυ-
 τίοισι τὸ θερμὸν φίλον καὶ κεί-
 τον. τὸ δὲ ψυχρὸν πολέμον καὶ
 κτεῖνον.

XXIII.

ΕΝ Τυτίοισι δὲ δεῖ τῷ ψυχρῷ
 χεεῖσθαι, ὅκοθεν αἰμορράγει
 ἢ μέλλει, μὴ ἐπ' αὐτὰ, ἀλλὰ πε-
 εἰ αὐτὰ ἰκόθεν ὀπρρεῖ. καὶ ὅκο-
 σαι φλεγμογὰ ἢ ὀπφλογίσμα-
 τα εἰς τὸ ἐρυθρὸν καὶ ὑφαιμον

nos mitigat: capitis gravitatem soluit: Ossibus fractis plurimū prodest, maximè si nudata sint, multoq; magis si in capite. His etiam prodest quæ moriuntur aut ulcerantur à frigore. Herpetibus denique exedentibus, sedi, pudendo, utero, vesicæ, his omnibus calidum amicum & decretorium, frigidum inimicum & interimens.

XXIII.

FRigido verò in his utendū, Undè fluit aut fluxurus sanguis est, non quidem eodem loci, sed ad ea loca Undè influit, admoto: & si quæ partium inflammationes aut deflagrationes ad rubrum sanguineūve colorem tendunt,

ῥέποντα τερὰς αἵματι, ὅτῃ ταῦτα,
ἐπὶ τῷ πλαιῖ μελάνῃ, ἐρυσι-
πέλας τὸ μὴ ἐλκούμενον ὠφελεῖ.
ἐπεὶ γὰρ ἐλκούμενον βλάπτει.

XXIII.

ΤΑ ψυχρὰ ὅλῃ χατ, κρύσταλλος,
τῷ σὺν πολέμα, βηχίων
κατηπικᾶ, αἵμαρ ῥοικᾶ, καταρ ῥοικᾶ.

XXV.

ΤΑ ὅ ἐν ἄνθρωποις οἰδήματα
ἐδμήματα ἄτερ ἔλκος, ἐ
ποδαζικᾶ, ἐ σπασματα, πυτίων
τὰ πλείστα τὸ ψυχρὸν πολλοὶ κατα-
χρόμενον ῥηίζει τε καὶ ἰσχαίνει. ἐ
ὀδυώλω λύει. Νάρκη γὰρ μετρίῃ ὅ
ὀδυώλης λυπκή.

recenti efflorescente sanguine,
iisdem ipsis adhibito. Nam in-
ueteratas nigrefacit. Erysipe-
las etiam non vlceratum inuat:
siquidem exulceratum ledit.

XXIII.

FRigida veluti nix & gla-
cies, pectori inimica, tusses
mouet, venarum ruptiones &
destillationes efficiunt.

XXV.

Articulorum tumores &
dolores absque vlcere, at-
que etiã podagricos, & conuul-
siones magna ex parte frigida
largè effusa leuat & extenuat,
soluitq; dolorem. Nam modi-
cus torpor doloris soluendi vim
habet.

XXVI.

Υ Δωρ τὸ ταχέως θερμαινόμε-
νον ἐ ταχέως ψυχόμενον, κου-
φότατον.

XXVII.

Ο Κόσμοις ὅτι πλείν ὀρέξεις νό-
κτωρ, τοῖσι πάνυ διψῶσι λι-
θῆσιν κοιμηθῶσι, ἀναθόν.

XXVIII.

Γ Υδακείων ἀγροῦν ἢ ἐν δρό-
μοις πλεῖν. πολλαχόθεν ὅτι ἐ
εἰς ἄλλα χρησίμη ἀνὴρ λι-
μὴ καρυβαρίας ἐνεποίη.

XXIX.

Τ Ας κνούσας φαρμακεύειν λι-
θῶν, τετραμίωα, ἐ ἄχει
ἐ πλάμνωσιν, ἡσυχίαν ὅτι ταύτας, ταῖς ὅτι γή-

XXVI.

Aqua quæ citò calefit & citò refrigeratur, lenissima.

XXVII.

Quibus noctu bibendi est auiditas, iis admodum stientibus obdormiscere, bono est.

XXVIII.

Suffitus aromatum muliebria educit. Ad alia verò multa utilis esset, nisi capitis ingeneraret gravitatem.

XXIX.

Pregnantes purgabis, si materia ad sui excretionem inuitet, quadrimestres, & usque ad septimum mensem, sed has minus. Minore verò aut

gran-

πα & περιβύπερα δύλαβείαυχη.

X X X.

Γ γιὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβο-
πομηθεῖσα ἐκπτερώσκη, &
μᾶλλον εἰ μῖζον εἶη τὸ ἔμ-
βρυον.

X X X I.

Γ γτακὶ ἐν γαστρὶ ἔχούση ὑπό-
πιος τῷ ὀξέων γαστημάτων
ληφθῆναι, θανάσιμον.

X X X I I.

Γ γτακὶ αἷμα ἐμμούση, τῷ
καταμνώσων ῥαχρότων λύ-
σις γίνεται.

X X X I I I.

Γ γτακὶ τῷ καταμνώσων ἐκ
λιπότων, αἷμα ἐκ τῷ ῥιπῶν
ῥυλῶσαι, ἀχαρόν.

X X X I I I I.

grandiore fœtū, abſtinebis.

XXX.

Mulier in ſtero ferens, ſe:
Etâ venâ abortit, eoque
magis ſi ſit fœtus grandior.

XXXI.

Mulierem gravidā mor-
bo quopiā acuto corripī,
perniciouſum.

XXXII.

Mulierī ſanguinem euo-
menti, menſtruis erum-
pentibus ſolutio ſit.

XXXIII.

Mulierī menſtruis præter
naturam deficientibus,
ſanguis è naribus profluens bo-
no eſt.

XXXIII.

Γ Γιατί ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἡ κοιλίη πολλὰ ῥυτί, κίνδυνος ἐκτρώσκει.

XXXV.

Γ Γιατί ὑπὸ ὑστερίῳ ἐνδοχολογίῃ ἢ δυσκοίσει πᾶρμὸς ἐπιγαστρίδος, ἀγαθόν.

XXXVI.

Γ Γιατί τὰ καλὰ μύια ἄχρως εἰ μὴ κτ' τὰ αὐτὰ αἰεὶ γινόμενα, κατάρσιος διῶσκει σωμαίν.

XXXVII.

Γ Γιατί ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἡ οἰμάδις ἑξάφτης ἰσχυρὴ γύεται, ἐκπτρώσκει.

XXXVIII.

Γ Γιατί ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἡ ὀἰμαδὶς ἰσχυρὸς γίγνεται

XXXIII.

Mulieri vterum gerenti si
alvus multum fluat, pe-
riculum est ne abortiat.

XXXV.

Mulieri hysterica, aut dif-
ficulter parienti sternu-
tamentum superueniens, bonū.

XXXVI.

Mulieri menses decolores,
nec eodem semper modo
& tempore prodeuntes, purga-
tionem indicant esse necessariā.

XXXVII.

Si mulieri vterum ferenti
mammæ subito extenuen-
tur, abortus sequitur.

XXXVIII.

Mulieri geminos ferenti
si altera mamma exte-

δίδυμα ἐχούση, θάπερον ὀκπτρώ-
σκει. Ἐὐὲ μὲν ὁ δεξιὸς ἰχθὺς ῥύη-
ται, τὸ ἄρσεν· ἠὲ ὃ ὀφειτερός, τὸ
θῆλυ.

XXXIX.

ΗΝ γυνὴ μὴ κύουσα, μηδὲ
πετοκῆα γάλα ἔχει, ταύτην
καταμύωια ἐκλέλοιπε.

XL.

ΓΥΝΑΪΞΙΝ ἐκόσῃσιν ἐς τοὺς πτε-
ροὺς αἷμα συσρέφεται, μα-
τίλω σημαίνει.

XLI.

ΓΥΝΑΪΚΑ ἠὲ θέλης εἰδέναι εἰ
κύει, ἐπὴν καθεύδῃν μέλλῃ,
μελίκριτον δίδόται πτεῖν, κῆρ
ἐδρὸν ὀρόφον ἔχει πτεῖν γαστέρα,
κύει, ἠὲ ὃ μὴ, ὃ κίει.

nuetur, alterum abortu edit: Et si quidem dextra mamma extenuata est, marem: si verò sinistra, fœminam abortionem excludit.

XXXIX.

SI quæ nec prægnans nec puerpera est, lac habet; ei menstrua defecerunt.

XL.

Quibus in mammis sanguis colligitur, furorem significat.

XLI.

SI SCIRE VELIS an mulier conceperit, dormitura aquam mulsam potui dato: et si ventris tormina patiatur, concepit: sin minus, non concepit.

XLII.

ΓΥΗ ἔγκυος εἰ μὲν ἄρρεν κύνει,
 ἄλχοις ὄσιν. ὡς δὲ θῆλυ, δύ-
 χχοις.

XLIII.

ΗΝ μωαὶκὴ κυοῦση ἐρυσίπε-
 λας ἐν τῇ ὑτέρῃ γήμηται,
 θανατῶδες.

XLIII.

ΟΚόσται παρὰ φύσιν λεπταὶ
 εἶδουσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, ἐκ π-
 τρώσκεισι τωρὶν ἢ παχυθῆναι.

XLV.

ΟΚόσται δὲ μετρίως τὸ σῶμα
 ἔχουσαι ἐκ πτρώσκεισι δί-
 μινα ἔπειμινα ἄτερ προφάσιος
 φαιείης, ταῦτα μὲν αἱ κοτυληδόνες
 μύξης μετὰ εἶσι, ἔκ δὲ διώανται
 κρατῆν ὑπὸ τῷ βαρέϊ τὸ ἔμβρυον,
 ἀλλ' ἀπορρήγιωται.

XLII.

Mulier grauida si marē gerit, coloratior est: si fæminam, decolor.

XLIII.

Si prægñanti fiat in vtero erysipelas, lethale est.

XLIIII.

Quæ præter naturam tenues vterū gerunt, abortiūt donec habitiores euaserint.

XLV.

Quæ verò mediocriter corpulentæ abortum faciunt secundo mense aut tertio sine occasione manifesta, iis cotyledones lentoris sunt plenæ, nec præ pondere fætum continere possunt, sed abruptis decidit.

XLVI.

Ο Κόσμη παρὰ φύσιν παχῆσαι
 εὐδοσὺ μὴ συλλαμβάνουσιν
 ἐν τῇ γαστρὶ, ταύτησι τὸ ἐπίπλοον τὸ
 σῶμα τῷ ὑπερέωι ἀποπέζει, ἔπειτα
 ἢ λεπταίνονται, ἢ κύουσι.

XLVII.

ΗΝ ὑσέρη ἐν τῇ ἰσχύϊ ἐγκαί-
 ρον ἀσπύσῃ, ἀσπύκη ἐμ-
 ποδὶς γίνεσθαι.

XLVIII.

ΕΜΒρυα, τὰ μὲν ἄρσενα ἐν πῶ-
 σι δέξιοῖσι, τὰ δὲ θήλεα ἐν τῇ-
 σι ἄρσενόισι μᾶλλον.

XLIX.

ΕΣ ὑπερέωι ὀκτώσας πᾶρ-
 μικτὸν ἐπιπλῆξιν συλλαμβάνει
 τοὺς μικτῆρας ἐν τῷ σώματι.

XLVI.

Qua prater naturam crassæ non concipiunt, iis Uterus ab omento comprimitur. Itaque gravidari donec extenuentur, nequeunt.

XLVII.

Si qua parte Uterus coxæ adiacet, suppurauerit, emmotis medicamentis curetur necesse est.

XLVIII.

Mares dextrâ Uteri parte, fœmina sinistrâ magis gestantur.

XLIX.

Ad secundas deturbandas, sternutatorio immisso nares & os manu obtura.

L.

ΓΥΓΑΚΙ ΤΑ ΚΑΤΑΜΙΛΥΙΑ ΛΩ
ΒΟΥΛΗ ΕΠΙΟΧΕΙΤ, ΣΚΥΛΩ ΩΣ
ΜΑΓΙΣΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΠΤΗΘΙΣ
ΠΕΡΟΣΒΑΛΛΕ. **LI.**

ΟΚΟΣΑΙ ΕΝ ΖΑΣΤΟΙ ΕΧΟΙΣΙ, ΠΥ-
ΠΩΤ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΕΩΣ
ΣΥΜΜΕΜΥΚΕΤ. **LII.**

ΗΝ ΜΥΩΑΚΙ ΕΝ ΖΑΣΤΟΙ ΕΧΟΥΣΗ
ΖΑΛΑ ΠΟΛΥ ΕΚ ΤΗΣ ΜΑΖΩΝ
ΡΥΨ, ΑΙΘΗΤΕΣ ΤΟ ΕΜΒΡΥΟΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΛΩ
ΕΣΤΕΡΕΟΙ ΟΙ ΜΑΘΟΙ ΕΩΣΙΤ, ΎΜΗΙΟΤΕΡΟΝ
ΤΟ ΕΜΒΡΥΟΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ. **LIII.**

ΟΚΟΣΑΙ ΔΙΣΦΘΕΙΡΕΝ ΜΕΛΛΟΙΣΙ
ΤΑ ΕΜΒΡΥΑ, ΤΑΥΤΗΣΙΝ ΟΙ ΠΤ.
ΘΟΙ ΙΧΘΟΙ ΓΙΝΟΙΤ. ΛΩ ΕΣΤΙ ΠΑΛΙΝ ΣΚΛΗ-
ΡΟΙ ΖΗΥΩΝΤΑΙ, ΟΔΕΥΗ ΕΣΑΙ Η ΕΝ ΤΩ-
ΣΙ ΠΤΗΘΙΣΙΝ, Η ΕΝ ΤΩΣΙΝ ΙΧΘΥΣΙΝ,

L.

Mulieri si placet menstrua sistere, cucurbitulam quàm maximã ad mammæ appone.

LI.

Quæ ventrem ferunt, iis uteri os coniuget.

LII.

Mulieri partum gerenti si lac è mammis copiosè fluat, fœtum imbecillum significat: Si verò firmæ solidæq; mammæ fuerint, valentiores conceptum indicant.

LIII.

Quæ fœtum sunt perdituræ, iis mammæ extenuantur: Contrà verò duræ si fiant, dolor aut mammæ, aut coxas,

ἢ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσι
χειρῶσι, ἢ ἐν ἰσχυροῖσιν.

LIII.

Ο Κόψῃσι τὸ σῶμα τῆς ὑπερέως
σκληρόν ᾖσι, ταύτησιν ἀνάσ-
κει τὸ σῶμα τῆς ὑπερέως συμμύειν.

LV.

Ο Κόψῃ ἐν χειρὶ ἔχουσαι ὑπὸ
πυρετῷ λαμβάνονται, ἢ
ἰσχυρῶς ἰσχυαίνονται ἀπὸ πυρετοῦ
φανερῆς, πικρῶσι χαλεπῶς καὶ ἐπι-
κινδυνῶς, ἢ ἐκ πτερώσεως κινδυ-
νέουσιν.

LVI.

Ε Πίρῳ μνακείῳ ασαμένος καὶ
λειποθυμῇ ὡς ἐπιγνῆ, κα-
κόν.

LVII.

Κ Απαμυνῶν μοιρῶν πλεό-
ντων τοῖσιν συμβαίνοισι ἢ μὴ
μοιρῶν, ἀπὸ τῆς ὑστέρης συμβαί-
νοισι τοῖσιν.

aut oculos, aut genua fatigabit, nec abortiunt.

LIIII.

Quibus os Vteri durum est, iis arctetur est necesse.

LV.

Quæ gestantes Vterum febribus corripuntur, aut vehementer sine euidente causa extenuantur, eæ difficulter & cum periculo pariunt, aut abortientes periclitantur.

LV I.

Si muliebri profluvio conuulsio aut animi defectus superveniat, malo est.

LV II.

Menstruis abundantibus morbi eveniunt, & subsidentibus accidunt ab Vtero morbi.

LVIII.

ΕΠὶ δὲ τῷ φλεγμαίνοντι & ἐπὶ
 εὐσέρῃ φλεγμαίνεσσι, & ἐπὶ νε-
 φροῖσι ἐμπύοισι τραγγοῦν ἐπι-
 γίγεται. ἐπὶ δὲ ἥπατι φλεγμαίνοντι
 λυγρὸν ἐπιγίγεται.

LIX.

ΓΥΝὴν μὴ λαμβάνειν ἐν γασ-
 τρὶ, βούλη δὲ εἰδέσθαι εἰ λή-
 ψῃ, φεικαλύψας ἱματίοις
 θυμὸν καί πω, καὶ τὸν πόρον πορεύεσθαι σοι
 δοκίμῃ ἢ ὁδῇ δὴ τῷ σώματι ἐς
 τὰς ῥίνας & ἐς τὸ σῶμα, γίνωσκε ὅτι
 αὐτὴ δὲ δι' ἐαυτὴν ἀγρόνός ἐστιν.

LX.

ΗΝ γυνὴν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ
 αἱ καθάρσεις πρῶτον, αἱ
 δὲ μετὰ τὸν ἔμβρυον ὑγιαινεῖν.

LVIII.

Ad recti intestini & uteri
inflammationem, puru-
lentosque renes accedit stran-
guria: iecore verò inflamma-
tione laborante interuenit sin-
gultus.

LIX.

Si mulier non concipit, &
scire placet an sit conceptu-
ra, veste praligatam & vindi-
que obnolutam subter suffito: ac
si odor corpus peruadere videa-
tur ad nares & os usque, non
sua culpa sterilem esse scito.

LX.

Si prægnañti purgationes
menstruæ cursum suum te-
neant, bene valere fœtum est
impossibile.

LXI.

LXI.

ΗΝ γυναῖκὶ καθάρσιες μὴ πο-
ρεύονται, μήτε φέικης, μήτε
πυρετὸς ἐπιγνομένη, ἴσται ὅτι αὐτῇ
παρασίτωσαν, λογίζεσθαι τούτω ὅτι
γαστρί ἔχιν.

LXII.

ΟΚόσται ψυχρὰς ἔκ πυκνὰς τὰς
μήτρας ἔχουσιν, ὅτι κύσκειται.
ἔκ ὁκόσται καὶ δύστροις ἔχουσιν τὰς μή-
τρας, ὅτι κύσκειται· ἀποσβέννεται
γὰρ αὐταῖς ὁ γόνος· ἔκ ὁκόσται ξηραὶς
μᾶλλον ἔκ φελκαῖς· ἐνδείη γὰρ τῆς
ἐμφῆς φθείρεται τὸ σπέρμα· ὁκόσται
ὅτι ἔκ ἀμφοτέρων τῶν κρείστων ἔχου-
σι σύμμετρον, αἱ δὲ αὐτὰς ἐπίπληροι
γίνονται.

LXIII.

LXI.

Si mulieri purgationes non prodeant neque horrore neque febre superueniente, cibi neque fastidiū accidat, prægnantem esse putato.

LXII.

Quæ frigidos & densos locos habent, utero non concipiunt. Et quæ præhumidos habent, grauidari nequeunt: extinguitur enim in ipsis genitura. Et quæ sicciores & æstuosos: nam alimēti defectu semen corrumpitur. Quæ verò ex utraque oppositione moderatam natæ sunt locorū temperationem, ea fœcunditate valent.

LXIII.

Παραπλησίως ὅ ἐστι τὸ ἀρ-
ρένω. ἢ γὰρ δι' ἀραιότητα τῆς
σώματος τὸ πνεῦμα ἔξω φέ-
ρεται, πρὸς τὸ μὴ περιπέμπειν τὸ
σπέρμα· ἢ διὰ τὴν πυκνότητα τὸ ὑ-
γρὸν ἐξ ἀχωρέει ἔξω· ἢ διὰ τὴν ψυ-
χρότητα ἐκ πνεύεται, ὥστε ἀθροί-
ζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τῆτον· ἢ διὰ τὴν
σπέρμασίην τὸ αὐτὸ τῷ το γίνεται.

LXIII.

Γαλα δίδονται κεφαλαλγέουσι,
κακόν. Κακὸν ὅ ἐστι πυρεταίνοισι,
καὶ οἷσιν ὑποχολύδρια μετὰ πρὸς
διαβορροεῖσιν, καὶ τοῖσι διψώ-
δεσι. Κακὸν ὅ ἐστι οἷσι χολώδεις
αἱ ἀχωρήτιες, καὶ ἐν τοῖσιν ὀξέσι
πυρετοῖσιν ἐοῦσι, καὶ οἷσιν αἷμα-
τος πολλοῦ ἀχωρήσεις γίνονται.
Ἀρμόζει ὅ τοῖσι φηνώδεσι μὴ

reat, ingens malum.

LXVII.

Molles boni, duri verò
& crudi, mali.

LXVIII.

Parte capitis posteriore la-
boranti, in frontem rectà
excurrentes vena incisa prodest.

LXIX.

Rigores incipiunt mulieri-
bus ex lumbis magis, &
per dorsum perveniunt in caput:
Sed & viris parte corporis po-
steriore magis quàm anteriore,
veluti ex femoribus & cubitis:
Indicio est cutis raritas, quam
ipsam pilus ostendit.

LXX.

Qui quartana corripium-
tur, non admodum con-
vulsionibus

τυπ αλίσκονται. ὡς δ' αλίσκονται
 πρῶτον, ἔπειτα ἐπιγίγνεται περ-
 τῆος, παύονται.

L X X I.

Ο Κόσσισι δέρματα κωλπίνε-
 ται καρφαλέα & σκληρά,
 αὐτοὶ ιδρώτων τελευτῶσιν. ὁ κόσσισι
 δ' χαλαρά & ἄρα, σὺν ιδρώτι
 τελευτῶσιν.

L X X I I.

Ο Ι ικπρώδεις ἔχουσιν πνευ-
 ματώδεις εἶσιν.

I P H O K R A T O Y S

τῷ Κῶν Αφορισμῶν

Τμήμα ε'.

I.

ΕΝ τῇσι χοτίῃσι λευτερίη
 σιν ὄζυρεγμὴν ἐπιγνομένην μὴ
 γνο-

uulsionibus tentantur: Si verò prius tentati fuerint, superueniente quartanâ, liberantur.

LXXI.

Q*uibus arida & dura cutis obtenditur, sine sudore moriuntur: quibus verò laxa & rara, cum sudore vitâ defunguntur.*

LXXII.

A*VRIGINOSI non admodum ventosi.*

HIPPOCRATIS

COL APHORISMORVM

Sectio sexta.

I.

I*N DIUTVRNA lenitate
Intestinorum si ructus acidus*

ἡ υἱὸς δὲ πρὸς τὸν, σημεῖον ἀγαθόν.

II.

Οἱσι ῥῖνες ὑπερέχει φύσις, ἔ
 ἢ γονὴ ὑπετέρη, ὑγιαίνοισι
 τοσσηρότερον. οἷσι δὲ τὰναντία, ὑ-
 χειρότερον.

III.

ΕΝ τῇσι μακρῇσι δυσεντερίῃσιν
 αἱ ἀποσιπῶι κακόν, ἔτι πύ-
 ρετις κακίον.

IIII.

ΤΑ φειμάδουρα ἔλκεα, κα-
 κοήδεα.

V.

ΤΩΙ ὀδυύνων ἔτι πληυρῇσι,
 ἔτι ἐν σήθει, ἔτι ἐν τῇσιν ἀλο-
 λησιν, ἡ μάλα διαφύρωσι, κατὰ
 μαθητόν.

superueniat qui prius non ex-
titerit, bonum est signum.

II.

Quibus nares humidiores
naturâ, & genitura hu-
midior, & minus propterâ va-
letudine fruuntur: Quibus ve-
rò hisce contraria adsunt, salu-
brius degunt.

III.

In longis intestinorum diffi-
cultatibus cibi fastidiū ma-
lum, & cum febre peius.

IIII.

Circunglabra vlcera, ma-
ligna.

V.

DOLORIBVS lateris, &
pectoris, ceterarūque
partium, an acri multū diffe-
rant, discendum est.

VI.

ΤΑ νεφελὰ ἔοκόντα καὶ πλεονέκτειν δὴγήματα, ἐργασθῶς ὑγιάζεται τοῖσι περιεσφύτησι.

VII.

ΤΑ δὴγήματα τὰ καὶ πλεονέκοιτο λίαν γιόδρα, τὰ μὲν ματέωρα, κενόπερα. τὰ δὲ μὴ ματέωρα, ἰσχυρότερα. VIII.

ΤΟῖσιν ὑδρωπικοῖσι τὰ γιόδρα ἔλκεα ἐν τῇ σάρτει, ὅ ῥηϊδίως ὑγιάζεται.

IX.

ΤΑ πλατέα ἔξαιθέματα ὅ παύει κηροσπείρα.

X.

ΚΕφαλὴν ποτέοντι ἔσθω δυνέοντι, πύον ἢ ὕδωρ ἢ αἷμα ῥυέν καὶ τὰς ῥίνας, ἢ καὶ τὸ σῶμα, ἢ καὶ τὰ ὦτα, λύει τὸ γούσημα.

VI.

Renum & vesica vitia in senib⁹ difficulter curatur.

VII.

Dolores ventris sublimēs, leuiiores: non sublimēs, fortiores.

VIII.

Aquā inter cutem laborantibus exorta in corpore vlcera non facile sanantur.

IX.

Lata pustula non admodum pruriginosa.

X.

Capite dolēti & vehementer laborāti, pus vel aqua, vel sanguis per nares, aut os, aut aures effluens, morbum soluit.

XI.

ΤΟῖσι μελαγχολικοῖσι καὶ τοῖσι
νεφελικοῖσιν αἰμορροΐδες
ἐπιγιγνόμεναι, ἀγαθόν.

XII.

ΑΙμορροΐδας ἰηθεύειν χρυσίας,
ὡς μὴ μία φυλαχθῇ, κίτ-
τεινος ὕδρωπα ἐπιγνέσθῃ, ἢ φθίσιν.

XIII.

ΥΓὸ λυγμοῦ ἐχοιδῶν παρμυῖ
ἐπιγνοιδῶσι λύοισι πὺ λυγμόν.

XIII.

ΥΠὸ ὕδρωπος ἐχοιδῶν, τῷ κτ'
ταῖς φλέβας ἐς τὴν κοιλίαν ὁ-
δατος ῥυέντες, λύσεις.

XV.

ΥΓὸ διαρροΐας ἐχοιδῶν μα-
κρῆς, ἀπὸ ταυπμάτου ἔμπας
ἐπιγνοιδῶς λύει τὴν διαρροΐαν.

XI.

Melancholicis & nephriticis hæmorrhoides superuenientes, bono sunt.

XII.

Duturnas curanti hæmorrhoidas, nisi vna quæpiã seruetur, periculum aquæ intercutem, vel tabis impendet.

XIII.

Singultu fatigante, sternutatio superueniens liberat.

XIII.

Hydrope detento, si aqua è venis in ventrem confluerit, soluitur morbus.

XV.

Longo alui profluvio laboranti spontè vomitus superueniens, morbum soluit.

XVI.

ΥΠὸ πλούτους ἢ ὑπὸ πει-
πνοματίας ἐχάρισα δαίροιν
ἐπιζηρομένη, κακοί.

XVII.

Οφθαλμοῖντα ὑπὸ δαίροιν
ληφθῆναι, ἀγαθόν.

XVIII.

ΚΥςιν δακαπένπ, ἢ ἐκέφαλα,
ἢ καρδίω, ἢ φρένας, ἢ τῷ ἐν-
τέρω, πὲ τῷ λεπίω, ἢ κοιλίω, ἢ ἢ
παρ, θανατώδες.

XIX.

ΕΓὼ δακαπῆ ὀσέον, ἢ χόνδρος,
ἢ γούρον, ἢ γιάθου τὸ λεπίον, ἢ
ἀκροποδίη, οὔτε αὖζεται, ἔτι συμ-
φύεται.

XVI.

Pleuritide aut peripneumonia detento diarrhoia interueniens, malum.

XVII.

Ophthalmia laborantem alui profluvio corripere, bonum.

XVIII.

Pertusa perfecta ve vesica, cerebro, corde, septo transverso, tenui quopiam intestino, ventriculo, iecore, lethale est.

XIX.

Perfectum os, aut cartilago, aut nervus, aut gena tenuis particula, aut præputium neque augetur, neque coalescit.

XX.

ΗΝ ἐς πύλον κοιλίῃαι αἷμα χυ-
θῆ παρὰ φύσιν, ἀράκη ἐκ-
πηθῆναι.

XXI.

ΤΟῖσι μαγορροῖσι κερσῶν ἢ
αἱμορροῖδων ἐπιγγορρῶν,
τῆς μαγῆς λύσις.

XXII.

ΟΚόστα ῥήγματα ἐκ τῷ τύτῳ
ἐς τοὺς ἀγκῶνας καταβαίνει,
φλεβοτομή λύει.

XXIII.

ΗΝ φόβος ἐ δουθυμὴ πτω-
χρότος διατελέη, μελαχρο-
λικοὶ τὸ βιοῦσι.

XXIV.

ΕΝ πρώτῳ ἡ ἀγκυπῆ τῷ λε-
πιδί π, ἔξυμφύεται.

XX.

SI in ventrem sanguis præ-
ter naturam effusus fuerit,
is suppuretur est necesse.

XXI.

Insanis si varices, vel hæ-
morrhoides supervenerint,
insaniæ solutio.

XXII.

Ruptiones, quæ ex dorso ad
cubitum descendunt, ve-
næ sectio solvit.

XXIII.

SI metus atque mæstitia lon-
gò tempore perseveret, me-
lancholicum est signum.

XXIII.

SI quod gracile intestinum
perfectum sit, non coalescit.

Ι80 ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.
XXV.

Ερσίπelas ἔξωθεν μὲν εἶσο
τρέπεας, ἐκ ἀγαθόν. ἔσωθεν
δ' ἔξω, ἀγαθόν.

XXVI.

Οκόσοισιν αὖ ἐν πῖσι καύσοι-
σι ἔμμοι γίνεται, ὄξυκα-
πὴ λύει,

XXVII.

Οκόσοι ἔμμοι ἢ ὑδρωπικοὶ
κρίονται ἢ πέμμοι, ὁκρυέ-
τες τῷ πύρι ἐν τῷ ὕδατος ἀβρόν, πύρι-
σως ἀπόλλυται.

XXVIII.

Εγγοῖχοι ἢ ποδαγκασίη, οὐδὲ
φαλακροὶ γίνονται.

XXIX.

Γγὴν ἢ ποδαγκασίαν, ὡς μὴ ἔα
καταμύωια αὐτῇ ἐκλίπῃ.

XXV.

Erysipelas foris intrò con-
uerti, malum: intus verò
foras existere, bonum.

XXVI.

Quibus in febris arden-
tibus tremores fiunt, de-
lirio soluuntur.

XXVII.

Quicunque empyi aut hy-
dropici vruntur, aut se-
cantur, si pus aut aqua vniuer-
sim effluerit, omninò mor-
iuntur.

XXVIII.

Eunuchi podagrâ non labo-
rant, nec calui fiunt.

XXIX.

Mulier podagrâ non la-
borat, nisi ipsam men-
strua defecerint.

XXX.

Παῖς ἔποδαζειᾶ θεῶ τῷ ἀ-
φροδισιασμοῦ.

XXXI.

Οδυῶας ὀφθαλμῶν ἀκριτε-
ποίη, ἢ λυθῶν, ἢ πυρίη, ἢ
φαρμακείη λύει.

XXXII.

Τραυλοὶ ἕως δὲ γαῖρροις μά-
λιστα δύνονται μακρῆς.

XXXIII.

Οἱ ὄξυρεθμιώδεις ἔ παύτη
πλευρηκοὶ γίνονται.

XXXIII.

Οκῶσοι φαλακροὶ, τυτίοισι
κισσοὶ μεγάλοι ἔ γίνονται. ὁ
κῶσοισι ὃ αὐ φαλακροῖσι εἶδοσι
κισσοὶ ὅτι γήνωται, πάλιν ἔπι γί-
νεται δαρείς.

XXX.

Per podagrâ non laborat
antè Veneris Vsum.

XXXI.

Oculorum dolores meri potio,
aut balneum, aut fomentum,
aut phlebotomia, aut purgatio soluit.

XXXII.

Blbi longo alui profluvio
maximè corripuntur.

XXXIII.

Qui acidum ructant, non
admodum pleuritici sũt.

XXXIII.

Qui calui sunt, iis varices
magni non sunt: quibus
verò calus existentibus varices
superueniunt, et rursus capilla-
ri sunt.

XXXV.

XXV.

ΤΟῖσιν ὑδρωπικοῖσι βῆξ ἐπι-
 θυμομένη, κακόν.

XXXVI.

ΔΥσυνείλω φλεβοτομήν λυεῖ.
 πέμπειν δὲ τὰς εἴσω.

XXXVII.

ΥΠὸ κυνάλης ἐχομένη οἴδη-
 μα θνέσται ἐν τῇ τραχήλῳ,
 ἀγαθόν. ἔξω δὲ τρέπεται τὸ τοῦ-
 σήμα.

XXXVIII.

ΟΚόσσοισι κρυπτοὶ καρκίνοι γί-
 νοῦνται, μὴ θεραπεύειν βέλ-
 πον. Ἱεραπυόμοροι δὲ διτόλῳται
 ἐκείων· μὴ θεραπεύομενοι δὲ πλείων
 χρόνοι διατελοῦσι.

XXXV.

Hydropicis iussis si super-
ueniat, malum.

XXXVI.

Difficultatem urinae phle-
botomia soluit: secare ve-
rò interiores.

XXXVII.

Anginâ correpto si tumor
appareat in collo, bonum:
foras enim morbus existit.

XXXVIII.

Quibus oculi canceri ad-
sunt, non curare melius.
Curati enim citius intereunt,
non curati verò longius vitam
trahunt.

XXIX.

Σ Πασμός γίνεται ἢ ἐκ πλιν-
ρώσιος, ἢ κατ' αἰσίου. ἔτω δὲ ὁ
λυγμός.

X I.

Ο Κόσσοισι φεῖ τὸ ὑποχόρδον
πόνοι γίνονται ἄτερ φλεγμο-
νῆς, τυτέοισι πυρετὸς ἐπιγνώμενος
λύει τὸν πόνον.

X L I.

Ο Κόσσοισι δεξιπύον τι ἐὶν ἐν τῇ
στόματι μὴ δεξισημαίνει, τυ-
τέοισι δεξὲς πυχύτητα τῷ πύον, ἢ τῷ
τόπον ἐκ δεξισημαίνει.

X L I I.

ΕΝ τοῖσιν ἰκτεμενοῖσι τὸ ἥπαρ
σκληρὸν γινέσθαι, ποιηρόν.

X L I I I.

Ο Κόσσοι σπληνώδεις ἐκ δυν-
στηπείης ἀλίσκοι, τυτέοι.

XXXIX.

Convulsio à repletionē sit,
vel vacuationē, ita verò
& singultus.

XL.

Quibus ad hypochondriū
dolor est sine inflamma-
tione, iis febris superueniens
dolorem soluit.

XLI.

Quibus in corpore pus nul-
lam sui dat significatio-
nem, ob crassitudinem sui aut
loci non se prodit.

XLII.

Regio morbo laborantibus
iecur durum fieri, malum.

XLIII.

Qui lienosi difficultate in-
testinorum corripuntur,

σιν ὀπιζμοδῆς μακρῆς τῆς δου-
σιν πείνης, ὕδρωϋ ὀπιζίε), ἢ ληνε-
πείν, & δπόμωται.

XLIII.

Ο Κόσσοισι ἐκ τραχυείης ἐ-
λεὸς ὀπιζίεται, ἐν ἐπὶ αὐτῇ μέ-
ρῃ σιν δπόμωται, ὡς μὴ πυρετῷ
ὀπιζμοδῆς ἀλὶς τὸ ὕρον ρυῖ.

XLV.

Ε Λκκα ὀκόστα ἐνταύσια γίνεται,
ἢ μακρότερον χρόνον ἴδωσιν,
ἀνὰ ἑκὴν ὁσέον ἀφίστασθαι, & τὰς ὕ-
δας κοίλας γίνεσθαι.

XLVI.

Ο Κόσσοι ὕβοι ὕξ ἀδμα πος ἢ
βηχὸς γίνοι) παρὰ τῆς ὕβους
δπόμωται.

is superuenientem longam dysenteriam aqua inter cutē aut intestinorum lauitas excipit, & moriuntur.

XLIII.

Quibus à stranguriâ ileus superuenerit, intra septē dies moriuntur, nisi febre superueniente copiosa vrina fluxerit.

XLV.

Si vlcera annua aut etiam diuturniora fiant, os abscedere est necesse, & cicatrices canas fieri.

XLVI.

Qui gibbi ex asthmate aut tussi ante pubertatē fiunt, statim moriuntur.

190 Η ΠΡ. ΑΡΗΘ.
XLVII.

Ο Κόσοισι φλεβοτομήν, ἢ φαρμακείην συμφέρει, τούτοις πρὸς τὴν ἡρὸς φλεβοτομήν, ἢ φαρμακείην.

XLVIII.

Τοῖσι σπληνώδεσι δυσιντεῖν ὀπιζμοδὴν, ἀγαθόν.

XLIX.

Ο Κόσα ποδαγεκὰ νεσήματα γίνεται, ταῦτα ἀποφλεμίζονται ἐν πρῶτα ἑκάστοτα ἡμέρησιν ἀποκαθίσταται.

I.

Ο Κόσοισιν αὖ ὁ ἐγκέφαλος διακοπῇ, τούτοις αἰσχυρὰ πυρετὸν καὶ χολῆς ἔμετοι ὀπιζίνεσθαι.

XLVII.

Quibus vena sectio aut purgatio prodest, his vere secanda vena, aut purgatio imperanda.

XLVIII.

Ictenosis difficultas intesti-
norum superueniens, bo-
no est.

XLIX.

Qui podagrici morbi fiunt,
sedatâ inflammatione in-
tra dies quadraginta con-
quiescunt.

L.

Quibus diuisum est cere-
brum, his febrem & bi-
liosum vomitum superuenire
est necesse.

LI.

LI.

Ο Κόποισι τὸ ὑγιαίνουσιν ὀδυνᾶσθαι
γίνονται ἑξαμήνης ὅν τῇ κα-
φαλῇ, ἔσθλα χεῖμα ἄφωτοι γίνο-
ται ἔρεγχουσι, ἀπύλινον ὅν ἐπὶ αἱ-
μέρησιν, ὡς μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ.

LII.

Σ Κοπιῖν ὃ χεῖ ἔταις ὑπο-
φάσις τῷ ὀφθαλμῷ ὅν
τοῖσι τὸ ὑπνοῖσι. ὡς γὰρ πὶ ὑ-
ποφάσθαι συμβαλλομένων τῷ
βλεφάρῳ τῷ λευκοῦ, μὴ ὅκ ἐξ ἀρ-
ροῖνης εἶναι ἢ ὅκ φαρμακοποιῖνης,
φλαῦροι τὸ σημεῖον, ἔσθλα τῶδε
σφόδρα.

LIII.

Α Ἰσθλα φροσιῶσαι, αἱ μὲν μὲν
γέλωτος γινέσθαι, ἀσφαλέ-
σιαι. αἱ δὲ μὲν ἀσυνδῆς, ὅπισθα-
λίσιαι.

LIIII.

LI.

Qui valentes, capitis repente doloribus corripuntur, & protinus muti fiunt & stertunt, intra septem dies intereunt, nisi febris interuenerit.

LII.

Sed in somnis etiam an de oculis aliquid subappareat spectare oportet. Nam si quid non exacte commissis palpebris de albo appareat, modò non ex alui profluvio aut medicamentè potione accidat, malum signum est & valde perniciosum.

LIII.

Deliratio quæ cum risu fit, tutior : quæ verò studio adhibito, periculosior.

LIIII.

ΕΝ τῖσι ὅξεσι πάθει τοῖσι μὲν πυρετῷ αἱ κλαυθμώδεις αἰσθησά, κακαί.

LV.

ΤΑ ποδαγχεῖα τῷ ἥρος ἐ τῷ φθινοπώρου κινέεται ὡς ὅτι πᾶν πλύν.

LVI.

ΤΟῖσι μελαγχολικοῖσι νυσθήμασιν ἐς τὰς ὁπκίνδυνου αἱ ἀποσκήψεις, ἢ ἀποπληξίῳ τῷ σώματος, ἢ αἰσθησῶν, ἢ μακίῳ, ἢ τὸ φλῶσι σημαίνει.

LVII.

ΑΠόπληκται ὅ μάλιστα γίνονται ἡλικίῃ τῇ ἀπὸ πτωχεύουσι ἐπὶ αἰσθησῶν ὁξήκοιται.

LIIII.

IN morbis acutis cum febre
*quasi gementium suspiria,
 mala.*

LV.

Dolores podagrici vere &
autumno ferè mouentur.

LVI.

Morbis melancholicis per
*hac tempora suspecti
 humorum decubitus, vel apo-
 plexiam corporis, vel conuulsio-
 nem, vel maniam, vel cæcita-
 tem denunciat.*

LVII.

Apoplexia autem fiūt ma-
*ximè à quadragesimo
 anno ad sexagesimum.*

R ij

ΗΝ ὀπίπλοσι ἐκπίου, ἀνάκη
ἀποσπῆται.

ΟΚόσοισιν ὑπὸ ἰσχάδος ἐνο-
χλουδίοισι χειρὶς ἔξισα-
ται τὸ ἰσχίον, ἔπάλιν ἐμπίπῃσι, τυ-
πέοισι μῦσαι ὀπιγύονται.

ΟΚόσοισιν ὑπὸ ἰσχάδος ἐνο-
χλουδίοισι χειρὶς, τὸ ἰσχίον
ἔξισαται, τυπέοισι τήκεται τὸ σκέ-
λος, ἔχολοιῦται, ἵνα μὴ καυθῶσι.

LVIII.

Si omentum occiderit, ne-
cessario computrescit.

LIX.

Quibus longo coxendicum
dolore conflctatis femoris
summū coxa excidit, rursū-
que recidit, iis mucosa ibidem
pituita colligitur.

LX.

Quibus diuturno dolore is-
chiadico vexatis femoris
caput coxa excidit, iis femur
contabescit & claudicant, nisi
trantur.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ

τῷ Κῶν Αφοεισμῶν

Τμήμα η'.

I.

ΕΝ πῶσιν ὅξεσι τοισήμασι ψύ-
ξις ἀκρωθείω, κακόν.

II.

ΕΓὶ ὅσῳ τοσίοι π σὲρξ πλιδ.
τῇ, κακόν.

III.

ΕΓὶ ἐμέτω λὺγξ & ὀφθαλμοὶ
ἐρυθροὶ, κακόν.

IIII.

Επὶ ἰδρῶ π φείκη, ὃ χησόν.

V.

ΕΠὶ ματὶ δυσιν πείη, ἢ ὕδρωψ,
ἢ ἑκτασις, ἀγαθόν.

HIPPOCRATIS

COI APHORISMORVM

Sectio septima.

I.

IN morbis acutis frigus partium extremarum malum.

II.

Propter os ægrotans caro livida, malum.

III.

AVomitu singultus & oculorum rubor, malum.

IIII.

A sudore horror, non bonū.

V.

AB insania, quam mania Græci vocant, difficultas intestinorum aut hydrops, aut ecstasis, bonum.

R iiij

ΞΟΟ ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΛ.

VI.

ΕΠὶ τοῦτω πολυχροίη ὑποσι-
πή ἔα κριτοὶ ὑποχωρήπες,
κακόν.

VII.

ΕΚ πολυποσίης ῥίγος ἔα φρα-
φροσιών, κακόν.

VIII.

ΕΠὶ φύματος εἴστω ῥήξεως ἔκ-
λυσις, ἔμετος, ἔλειποφυχή
γίνεται.

IX.

ΕΠὶ αἵματος ῥύσι φραφρα-
σιών ἢ ἔασασιμός, κακόν.

X.

ΕΠὶ εἰλεῶ ἔμετος, ἢ λήγξ, ἢ
ασασιμός, ἢ φραφροσιών,
κακόν.

V. I.

IN morbo diuturno cibi fa-
stidium & syncera deiectiones,
malum.

V. I. I.

AMulta potatione rigor
& delirium, malum.

V. I. I. I.

ATuberculi introrsum eru-
ptione exolutio, vomitio,
& animi defectio fit.

I X.

Asanguinis profluvio de-
sipientia, aut etiam con-
vulsio, malum.

X.

AB ilco vomitus, & sin-
gultus, & desipientia, &
convulsio, malum.

XI.

ΕΓὶ πλυνείπδι φειπθυμοίη,
κακότ.

XII.

ΕΓὶ φειπθυμοίη φρενίπς,
κακότ.

XIII.

ΕΠὶ καύμασιν ἰχυροῖσι σπασ-
μοῖς, ἢ τέτατος, κακότ.

XIV.

ΕΠὶ πληγῇ ἐς πλεὸ κεφαλῶν
ἐκπληξίς, ἢ ὠδυσσισμὸς,
κακότ.

XV.

ΕΠὶ αἵματος πύσης πύου πύ-
σις, κακότ.

XVI.

ΕΠὶ πύου πύσης φθίσις ἐρύσις.
ἐπὶ τῇ τὸ πύελοι ἴχνηται, ἀπο-
θνήσκουσι.

XI.

A Pleuritide peripneumonia, malum.

XII.

A Peripneumonia phrenitis, malum.

XIII.

Propter ardores vehementes cōvulsio aut tetanus, malū.

XIV.

Propter plagam in capite acceptam stupor, aut desipientia, malum.

XV.

A Sanguinis sputu puris expuitio, malum.

XVI.

A Puris sputu phthisis et fluxio: quum verò sputū retentum fuerit, moriuntur.

XVII.

Ε Πὶ φλεγμονῇ τῇ ἡπατος λεύξ,
κακόν.

XVIII.

Ε Πὶ ἀγρυπνίᾳ αἰσασμὸς ἢ πα-
ραφροσύνη, κακόν.

XIX.

Ε Πὶ ὀρέου ψιλάσι ἐρισίπι-
λας.

XX.

Ε Πὶ ἐρισίπιλα πηπιδῶν, ἢ ἐκ-
πύησις, κακόν.

XXI.

Ε Πὶ ἰσχυρῶς σφυγμῶς ἐν τοῖσιν
ἑλκεσὶν αἰμορραγίῃ, κακόν.

XXII.

Ε Πὶ ὀδυνῇ πολυχροίῃ τῇ πι-
εὶ τινὲ κοιλίᾳ ἐκπύησις.

XVII.

Propter iecoris inflamma-
tionem singultus, malum.

XVIII.

Propter vigiliam convulsio,
aut desipientia, malum.

XIX.

AB ossis nudatione ery-
sipelas.

XX.

AB erysipelate putredo, aut
suppuratio, malum.

XXI.

AForti in vlceribus pulsio
hemorrhagia, malum.

XXII.

ADiuturno partium ad
ventrem attinentium do-
lore, suppuratio.

Χ Χ Ι Ι Ι .

Ε Γὶ ἀκρίτω ὑποχωρήσῃ δου-
σιπείῃ, κακόν.

Χ Χ Ι Ι Ι Ι .

Ε Γὶ ὅς τις δολοκότη ὠδραφρο-
σιών, ἐν κενεὸν λάβῃ.

Χ Χ V .

Ε Κ φαρμακοποισίης ασασμός,
θαλατῶδες.

Χ Χ V Ι .

Ε Πὶ ὀδυνη ἰσχυρῇ τῇ φεί πτω-
κοιλίῳ ἀκρωτρίων ψύξις,
κακόν.

Χ Χ V Ι Ι .

Γ Υγαικὶ ὡ γαστρί ἐχούσῃ πί-
ρασμός ἐπιγυόμυρος, ὁκ-
τρώσῃ πυίῃ.

XXIII.

NSYNCERA deiectione dysenteria, malum.

XXIII.

NB ossis vulnere desipientia, si in vacuum usque penetraverit.

XXV.

NMedicamento poto convulsio, mortifera.

XXVI.

Propter vehementem dolorem partium ad ventrem attinentium, extremarum perfrigeratio malum.

XXVII.

SI pręgnanti tenasmus superuenerit, abortus est causa.

XXVIII.

Χ Χ V I I I .

ΟΤΙ Δὲ ἐσέοι ἢ χόιδρος, ἢ ἰδι-
ρον ἀποκαπῇ ἐν τῇ σώματι,
ἔτε αὖξεται οὐτε σὺμφύεται.

Χ Χ I X .

ΗΝ ὑπὸ λευκοῦ φλέγματος
ἐχοιδρῶ διαρροῖα ἐπιγλή-
ται ἰσχυρὴ, λύει πλὴν τοῦτον.

Χ Χ X .

ΟΚόσσιον ἀφρώδεια τὰ δια-
χωρήματα ἐν τῇσι διαρροίη-
σι, τυτέσιον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ταῦ-
τα καταῖρει.

Χ Χ X I .

ΟΚόσσιον πυρέσσειον ἐν τοῖσι
ἔργοις κριμνώδεις αἱ ὑπο-
τάσεις γίνονται, μακρὴν πλὴν ἀρ-
ρώστῳ σημαίνουσιν.

XXVIII.

Sive os, siue cartilago, siue neruus sectus fuerit in corpore, neque augetur neque coalescit.

XXIX.

Si leucopblegmata detento sortis diarrhoëa superuenerit, morbum soluit.

XXX.

Quibus per diarrhoëas spumosa sunt alui excrementa, iis à capite fit defluxio.

XXXI.

Quibus per febres in urinis sedimenta crassiorem farinam referunt, longam inualeitudinem fore significant.

XXXII.

Ο Κόσσοις ὃ χολώδεις αἱ ὑποστάσεις, αἰώθεν ὃ λεπταί, ὀξείῳ δρῶσίῳ σημαίνει.

XXXIII.

Ο Κόσσοις ὃ διέσπκότε τὰ ὕδα γίνετα, τυπίοις τρεσ. χ' ἰσχυρὴ ἐν τῷ σώματι ὄντι.

XXXIII.

Ο Κόσσοισι ἐν τοῖσιν ὕρροισι ἐφίσαντα πομφόλυγες, τρεφειπκὰ σημαίνοισι ἔ μακρὺν πλὺ δρ. ῥωσίῳ ἔσιδται.

XXXV.

Ο Κόσσοις ὃ λιπαρὴ ἢ ὀπίστασις, ἔ ἀθρόν, τυπίοις τρεφειπκὰ, ἔ ὀξεία σημαίνει.

XXXII.

Q Vibus in Urinis biliosa sedimenta, sed supra tenuia apparuerint, acutum morbum significant.

XXXIII.

Q Vibus diuersæ sunt Urinæ, iis vehemens fit in corpore turbatio.

XXXIII.

Q Vibus in Urinis bullæ innatant, nephritim, & longam fore inualetudinem significant.

XXXV.

Q Vibus in Urina adipalis superficies est & conferta, iis nephriticum & acutum morbum adesse significat.

XXXVI.

Ο Κόπτοι ὅ περὶ πκοῖσι ἐοδ-
 σι τὰ περὶ πκοῖσι συμβαί-
 νει σημεῖα, ποῖται τε περὶ τοῖς μύαις
 τοῖς ῥαχάοις γίνονται, ὡς μὲν περὶ
 τοῖς ἔξω τοῖς γίνονται, ἀπόστημα
 περὶ δέχου ἐσόμενοι ἔξω. ὡς ὅ
 μᾶλλον οἱ ποῖται περὶ τοῖς εἴσω το-
 ποῖς γίνονται, ὅ τὸ ἀπόστημα περὶ δέ-
 χου ἐσόμενοι μᾶλλον εἴσω.

XXXVII.

Ο Κότοι αἷμα ἐμέοισι, ὡς μὲν
 αἷμα πυρετῷ, σωτήριον. εἰ ὅ
 ἔξω πυρετῷ, κακόν. Θεραπεύει ὅ
 πῶσι ψυκτικοῖσι, ὅ πῶσι συπτικοῖσι.

XXXVI.

Si quibus verò è renibus laborantibus, præter suprà dicta signa, dolores etiam circa spina musculos fiant, si quidem ad loca exteriora sentiantur, extrinsecus abscessum quoque fore expecta: si verò ad interiora magis vergant, abscessum etiam intrinsecus futurum potius sperandum est.

XXXVII.

Qui sanguinem vomunt, si sine febre accidat, salutare est: si cum febre, malum. Curatio verò refrigerandi et adstringendi vim habentibus perficitur.

ΚΑΤ' ἄρροι ἐς τὴν ἀρῶ κοιλίαν
ἐκπνεύεται ἐν ἡμέρησι πέν-
τε.

XXXIX.

ΗΝ ἔρρη αἷμα ἐ θρόμβους,
ἐ δραχνουεῖν ἔχει, καὶ ὁδύ-
τη ἐμπίπῃ ἐς τὸ πέλαιον ἐ τὸ ὑ-
πογάστριον ἐ τὴν κήτα, τὰ πρὸς τὴν
κύστιν ἰσχύει σημαίνει.

XL.

ΗΝ ἡ γλασσὴ ἰξάφτης ἀκρα-
τὴς γήνηται ἢ ἀποπληκτόν
π τῷ σώματι, μελαγχολικὸν τὸ
βιοῦτο γίνεται.

XLI.

ΗΝ ὑπερκαταρροαῖαν τῷ
πρεσβυτέρων λυγρὴ ἐπιγίγνη-
ται, ἐκ ἀγαθῆς.

XXX-VIII.

DEstillationes in Ventrem
superiorem ad suppura-
tionem perueniunt intra dies
viginti.

XXXIX.

SI quis sanguinem & gru-
mos meiat, & stranguria
laboret, dolore ad hypogastrium
& pectinē & perinæum per-
tinentē, ad vesicā loca laborāt.

XL.

SI derepentē lingua incon-
stinens fiat, aut aliqua cor-
poris pars attonita stupeat, si-
gnum est melancholicum.

XLI.

SI senibus supra modum
spurgatis singultus accidat,
non bonum.

XLII.

XLII.

ΗΝ πυρετὸς μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχῃ,
ὑδατος πολλοῦ καὶ θερμοῦ κα-
ταχειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς, αὐτοῖς
τῷ πυρετῷ γίγεται.

XLIII.

Τυτὴ ἀμφιδέξιος ἔ γίγεται.

XLIV.

ΟΚόστοι ἔμπυοι καίονται ἢ πέ-
μνονται, ὡς μὲν τὸ πύον κα-
θαρόν ῥυῖ καὶ λευκόν, φεγγίγεται.
ὡς δὲ ὑφαίμεν καὶ βορβορώδεις, καὶ
δυσώδεις, ἀπόλλυνται.

XLV.

ΟΚόστοι τὸ ἥπαρ δὲ ἔμπυοι καίον-
ται, ὡς μὲν τὸ πύον καθα-
ρόν ῥυῖ καὶ λευκόν, φεγγίγεται. ἐν
χρῶντι γὰρ τὸ πύον τυτέοισιν ὄζει. ὡς
δὲ οἱ ἀμόργῃ ῥυῖ, ἀπόλλυνται.

XLVI.

X L I I.

Si febris sit non ex bile orta,
Smulta aqua calida super-
fusa febrem soluit.

X L I I I.

Mulier non fit amphidexia.

X L I I I I.

Si empyis quum vruntur aut
secantur, purum & album
pus effluat, euadunt: si vero
subcruentum, faculentumque
& scetidum, pereunt.

X L V.

Quibus purulentum iecur
aduritur, si purum pus
effluat & album, salui fiunt.
in tunica enim ipsis pus conti-
netur: si vero qualis amurca
profluat, intereunt.

XLVI.

Ο Διύας ὀφθαλμοῖς ἄκρηπυ
πόπας & λέσας πολλὰ θερ-
μῶ, φλεβοτόμει.

XLII.

Υδροπιδντα λῶ βῆξ ἔχῃ,
ἀιέλπισός ὅστιν.

XLVIII.

Στραγγεῖλω & δυσουεῖλω
θώρηξις & φλεβοτομή λύει.
τέμνεται ὃ τας εἴσω φλέβας.

XLIX.

ΥΠὸ κυτάρχεις ἐχομύω οἷδη-
μα & ἐρύθημα ἐν τῇ στήθι
ὅτι ἡμῶνδροι, ἀγαθόν· ἔξω γὰρ πρέ-
πειται τὸ τοῦσσημα.

XLVI.

Dolores oculorum post meraci vini potum & aquæ calentis balneum, venæ sectione curato.

XLVII.

Si hydropicum tuſſis habeat, desperatus eſt.

XLVIII.

Stranguriam & dysuriam, Stomæxi & venæ ſectio ſolvit. Incidendæ autem ſunt interiores.

XLIX.

AB angina detento tumor & rubor in pectore ſuperæniens, bonum. foras enim morbus vergit.

L.

Ο Κόποισι ἀρ' σφακελιῶν ὁ ἐξ-
κέφαλος, ἐν τελσὶν ἡμέρησιν
ἀπόλλυται. ἡ δ' ὅ τούτας διαφύ-
ζουσι, ὑγιεὺς γίνονται.

L I.

Π Ταρμὸς γίεται ἐκ τῆς κε-
φαλῆς, διαθερμαινομένη τῇ
ἐκ κεφαλῆς, ἢ διουχαινομένου
τῇ ἐν τῇ κεφαλῇ κενῷ. ὑπάρχειται
γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἐντελὲς ἔξω, φορεῖ ὅ ὅπ
διαστροφῇ ἢ διέξοδος αὐτῷ ὅσιν.

L I I.

Ο Κόποισιν ἡ τὰρ ἀεροδυνά-
ται, τυπίοισι πυρετὸς ὅπλη-
τόμορος λύνει πλὴν ὁδυνῶν.

L I I I.

Ο Κίσοισι συμφέρει αἶμα ἀ-
φαιρῆαι ἀπὸ τοῦ φλεβῶν,

I.

Quibus cerebrum syderatum est, intra tres dies intereunt: si verò hos superauerint, sani fiunt.

II.

Sternutamentum cietur ex capite cerebro excalfacto, aut per humectato spatio in capite inani. Aer enim intus contentus foras erumpit. Strepit autem, quia per angustum ipsi est exitus.

III.

Quibus iecur vehementer dolet, iis febris superueniens soluit dolorem.

III.

Quibus sanguinem è venis detrudere conducit, iis

Τυτέοισι χῆ ἥρος φλεβοπυκνῶται.

LIII.

Ο Κόσσοισι μεταξὺ τῆς φρενὸς
 ἔκ τῆς γαστρὸς φλέγμα ὑπο-
 κλίνεται, ἔκ δὲ αὐτῆς παρέχεται ἔκ ἐχον
 διὰ τὸ εἶναι εἰς ὑδρόπικον τῆς κοιλίας,
 τυτέοισι καὶ τὰς φλέβας εἰς τὴν κύ-
 σιν τραπίντος τῆς φλέγματος, λύ-
 σις γίνεται τῆς νόσου.

LV.

Ο Κόσσοισι αὐτὸ τὸ ἥπαρ ὕδατος
 πληρὸν εἰς τὸ ἐπὶ πλευρῶν ῥα-
 γῆ, τυτέοισιν ἡ κελίη ὕδατος ἐμ-
 πιπλάται, καὶ ὑποθιγέσκουσιν.

LVI.

Α λύκη, χάσμη, φείκη, οἶτος
 ἴσος ἴσῳ πιόμενος, λύσις
 τῆς νόσου.

vere secanda est vena.

LIIII.

Quibus inter ventriculum
& septum transversum
pituita concluditur, & dolorē
adfert in alterutrum ventrem
viam non habens, iis per venas
in vesicam versa pituita, morbi
fit solutio.

IV.

Quibus iecur aqua refer-
tum eruperit in omentū,
his venter aqua expletur, atque
moriuntur.

LV.

Anxietudinem, oscitatio-
nem, horrorem, vinum
pari aquæ portione epotum,
soluit.

LVII.

Ο Κόσσις ἐκ τῆς οὐρήθρης φύμα
γίνεται, τυτίοις δὲ πυκνίται·
πρὶς δὲ ἐκρεγνύτορ, λύεται ὁ πότος.

LVIII.

Ο Κόσσις δ' αὖ ὁ ἐκκέφαλος
σπλῆνι, ὑπὸ πρὸς περσφάσιος,
ἐκ ἀγκῆς ἀφώτοις γνέσται περσφάσιος,
χρῆμα.

LIX.

Τοῖσι σώμασι πῖσιν ὑγρὰς
ταῖς σόρξας ἔχουσι δὲ λιμὸν
ἐμποιέειν. λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώ-
ματα.

LX.

Ο Κου αὖ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι
μεταβολαί, ἐπὶ τὸ σῶμα κα-
ταψύχεται, ἐπάλιν θερμαίνεται,
ἢ χρώμα ἐπὶ τὸν ὕδατος ἐπὶ τὸν μετα-
βάλλει, μήκος τοσούτου σημαίνει.

LVII.

Quibus in meatu urinario generatur tuberculum, ubi suppurauerit & eruperit, doloris fit solutio.

LVIII.

Quibus occasione aliqua cerebrum fuerit vehementer concussum, mutos protinus fieri est necesse.

LIX.

Corporibus humida carne praeditis perferenda fames est. Nam fames siccat corpora.

LX.

Vbi toto corpore mutatio, & corpus refrigeratur vicissimque calefit, aut colorem alium ex alio mutat, morbi significatur longitudo.

LXI.

ΥΔρῶς πολὺς θερμὸς ἢ ψυχρὸς
 ῥέων αἰεὶ, σημαίνει ἔχειν πλη-
 σμοτικὴν ὑγρῶς. ἀπάρχει οὖν καὶ τῆς
 μὲν ἰσχυρᾶς, αὐτῶς τε, τῆς δὲ ἐλαφρᾶς,
 καί πως.

LXII.

ΟΙ πυρετοὶ οἱ μὲν διαλείποντες,
 καὶ ἰσχυρότεροι διατείνεσθαι γέ-
 νωνται, ἐπικίνδυνοι. ὅτω δ' αὖ ἐλά-
 ττω διαλείπωσι, σημαίνει ὅτι ἀκί-
 νητοι.

LXIII.

ΟΚόσμοις πυρετοὶ μακροὶ τοῦ-
 τέοισιν ἢ φύμασι, ἢ εἰς τὰ ἄρ-
 θρα πόνοι ἐγγίνονται.

LXIII.

ΟΚόσμοις φύματα μακρὰ, ἢ
 εἰς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐκ πυρετῆς
 γίνονται, ἔπειτα σπασμοὶ πλείους γίνονται.

LXI.

Sudor multus calidus aut frigidus semper fluens, humiditatem in robusto quidem supernè, imbecillo verò infernè vacuandam esse demonstrat.

LXII.

Si febres tertio quoque die vehementiores fiunt, nec intermittunt, periculosa: Quoquo modo autem intermiserint, periculo vacare significatur.

LXIII.

Quibuscumque febres longæ, his tubercula in articulis, aut labores fiunt.

LXIII.

Quibuscumque longa tubercula, aut in articulis labores à febre fiunt, hi copiosiore cibo utuntur.

LXV.

ΗΝ τις τῆς πυρέσσουσι θερμῶς
 δίδω, τῆ μὲν ὑγιάσουσι ἰσχυρῶς,
 τῆ δὲ κάμνουσι τοῖσδε.

LXVI.

ΤΑ δὲ τῆς κύστιος διαχωρέον-
 τα ὄραν δεῖ εἰ οἷα πῶς ὑ-
 γιάνουσι ὑποχωρεῖται. τὰ ἥκιστα
 οὐκ ὅμοια τυτέοις, ταῦτα τοῖσδε
 δέστερα. τὰ δὲ ὅμοια τοῖσι ὑγιάτου-
 σιν, ἥκιστα τοῖσδε.

LXVII.

ΚΑὶ οἷσι τὰ ὑποχωρήματα,
 μὲν εἰσὶν εὐκατα καὶ μὴ κί-
 τήσης οἷον ὑφίσταται ζύσματα
 καὶ μὲν ὀλίγα ἢ, ὀλίγη ἢ τοῖσδε
 γίνονται. μὲν δὲ πολλὰ, πολλή, τυ-
 τέοις συμφέρει ὑποχωρεῖσθαι τιμῶν

LXV.

SI quis febricitanti cibum præbeat, quem sano exhibet, valenti robur, egrotanti morbus fit.

LXVI.

QUæ per vesicam permeant spectare oportet, an talia sint qualia secunda valetudine subeunt. Nam quæ his minimè sunt similia, insalubriora: quæ verò Valentibus similia, minimè insalubria.

LXVII.

ET quibus hypochoremata, si residere permiseris, nec moueri, subsident veluti strigmenta: quæ si pauca sint, parvus morbus est; si verò multa, magnus: his alium infernè pur-

230 ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.

κοιλίῳ. ἢ ὅ μὴ καθαρίω ποιήσας
διδῶς τὰ ροφήματα, ὅκοσα δὲ
πλείω διδῶς, μάλλον βλάβης.

LXVIII.

Ο Κόσα δὲ κάτω ὡμὰ δὲ χω-
ρή, ὅτι χολῆς μελαίνης ἔτε-
σιν, ἡὲ πλείω, πλείων, ἡὲ ἐλάσσον, ἐλάσσων ἢ νοῦσος.

LXIX.

Αἱ ὑποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι
πυρετοῖσι τοῖσι μὴ δὲ γλῆ-
ποισιν αἱ πηλιδναί, ἔσσι αἱματώδεις,
ἔσσι χολώδεις ἔσσι δυσώδεις πάσαι κα-
καί. ὑποχωρέουσιν ὅ καλῶς, ἀγα-
θαί. ἔσσι κοιλίῳ, ἔσσι κύστι, καὶ ὅκου
αὐτῇ πὺ ὑποχωρέον τῇ μὴ πεκαταρ-
μύον, κακόν.

gari conducit. Alioqui si non repurgata aluo sorbitiones exhibueris, quanto plures dederis, tanto magis offenderis.

LXVIII.

Q*uibus cruda deorsum subeunt, ab atra sunt bile: si plura copiosiore, si pauciora minore.*

LXIX.

E*xcreationes in febris non intermittentibus liuidæ, cruentæ, biliosæ, fætidae, omnes malæ. Commodè tamen si prodeant, bonæ. Per aluum etiam & vesicam, & quacunque corporis prodeat aliquid, si non purgatum restiterit, malum.*

LXX.

LXX.

ΤΑ στόματα χη' ὅκου τις βύ-
 λεται καθάρεσθαι, ὅρα
 ποιέειν. κήτ μ' αὖω βούληται ὅρα
 ποιέειν. ᾗσται τὴν κοιλίαν. ἡ' ὃ
 κάτω, ὑψίωται.

LXXI.

ΥΓΡΟΣ, ἀγρυπνίη, ἀμφοτέρω
 μάλλον τῷ μετείου γινόμενα,
 τοῦτος.

LXXII.

ΕΝ τοῖσι μὴ δαλείποισι πυρε-
 τίσιν, ἡ' τὰ μ' ἔξω ψυχὰ
 ἡ', τὰ ὃ ἔσω κήνται, ἐδίψαν ἔχη,
 θανάσιμον.

LXXIII.

ΕΝ μὴ δαλείποισι πυρετῶ, ἡ'
 χεῖλος, ἡ' ῥίς, ἡ' ὀφθαλμός, ἡ'
 ὄφρις δακεσάφῃ, ἡ' μὴ βλέπῃ, ἡ'
 μὴ ἀκούῃ. ἡ' δὲ αἰσθητὴς ἐὼν, ὅπ' αὖ
 πευτίω

LXX.

Corpora quum quis repur-
gare volet, fluxilia faciat
oportet. Et si quidem supra ve-
lit, alius sistenda: si verò in-
frà laxanda.

LXXI.

Somnus & vigilia modum
si excefferint, morbus.

LXXII.

IN febribus non intermitten-
tibus, si externa frigeant,
interna urantur, & febris ad-
sit, est mortiferum.

LXXIII.

IN febre non intermittente
si labrum aut nasus, aut ocu-
lus, aut supercilium peruertat-
ur, si non videat, si non audiat:
quicquid horum agro debili ac-

234 ΗΙΡΡ. ΑΡΗΟΡ.
πυπέωι ἤντα, θαλάσιμον.

LXXIII.

Ε Πι λευκῷ φλέγματι, ὕδρωι
ῥιγίνεται.

LXXV.

Επὶ δ' αἰμορροΐῃ, δυσιπείῃ.

LXXVI.

Ε Γ' δυσιπείῃ λευπείῃ ῥι-
γίνεται.

LXXVII.

Ε Γ' σφακισμοῖς, ἀπόπσις
ὀστέου.

LXXVIII.

Ε Γ' αἷματι ἐμέτω, φθόγῃ, ἔ-
τι πύου καὶ θάλασσις αἵματι.

ciderit, in propinquo mors.

LXXIII.

Alba pituita aqua inter-
cus superuenit.

LXXV.

A diarrhoëa dysenteria.

LXXVI.

Dysenteria superuenit
lienteria.

LXXVII.

Ad sphacelismo ossis ab-
scessus.

LXXVIII.

A sanguinis vomitione ta-
bes, & puris supernè pur-
gatio.

v ij

Ο Κοῖα ἔσ' ἐν πῖσι καὶ πλεὺς κῦ-
 ριν, ἔσ' ἐν τοῖσι καὶ πλεὺς κοιλίαν
 ὑποχωρήμασι, ἔσ' ἐν πῖσι καὶ τὰς
 σφύρας, καὶ λυγρὰ ἄλλα τῆς φύσεως ἐκ-
 βάλην τὸ σῶμα, λυγρὸν ὀλίγον, ὀλί-
 γη ἢ τοῦτος γίνεται. λυγρὸν ὅ πολὺ,
 πολλὴν λυγρὰ πλεονέχεια, θανάσιμον
 τὸ τοῦτον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

LXXIX.

Qualia quæ per Urinas & alium subeunt, & quæ per carnes abeunt, & si qua alia, corpus à natura recedat spectare oportet. Nam si parum, parvus morbus est; si multum, magnus; si valdè multum, iam tale fuerit perniciosum.

FINIS.